

PROSTOR

Březen, duben 2019

Naši žáci skvěle bodují

S patričnou hrdostí vám oznamujeme, že žáci Základní umělecké školy Járy Cimrmana Františkovy Lázně sklidili a dál sklízí ceny v okresních, krajských a někteří již přivezli a přivázejí vavříny i z celostátních kol soutěží.

Na následujících stránkách jsou fotky s krátkými rozhovory s těmi, která redakce vedla s vyhodnocenými chlapci a dívkami ze soutěží krajských (a již i celostátních). S docílenými výsledky v dalších celostátních kolech soutěže ZUŠ ve hře na akordeon a ve hře na EKN vás seznámíme podrobně v příštím již předprázdninovém vydání Prostoru. Zde jim budeme věnovat, jak jinak, větší prostor.

Mezinárodní soutěž „Litvínovské dřevohraní 2019“, Litvínov, 12.4.2019

Eliška ČEGANOVÁ, I. kat., klarinet—sólo

1.cena

Anna OSLOVIČOVÁ, II. kat., klarinet—sólo

1.cena

Kristýna ŘÍŠSKÁ, II. kat., klarinet—sólo

2.cena

Marie OSLOVIČOVÁ, IV.kat., klarinet -sólo

1.cena, **absolutní vítěz**

Anna OSLOVIČOVÁ a Kristýna ŘÍŠKÁ,

klarinetové duo Holubinky

2.cena

Petr Jelínek a Marie OSLOVIČOVÁ,

saxofonové duo PleSka

2.cena

Všichni uvedení žáci a žákyně jsou ze třídy pana učitele Lukáše BŮHMA. Tento pan učitel obdržel ještě **Zvláštní cenu poroty za pedagogickou práci.**

A je tady jaro....

Miluju svůj život

*(Úvaha oceněná v celostátní soutěži Komenský a my
Cenou za nejlepší literární práci)*

Každý člověk na tomhle světě žije dvojitý život. Někteří si to uvědomují, ale bohužel některým to nedochází. Jeden je ten, který žijeme pro ostatní lidi, a ten druhý, to je naše doopravdivé „já“. Když se tyto dva životy střetnou, rozpadneme se. Proč? Protože v tom prvním životě se snažíme být někým, kým lidé okolo nás chtějí, abychom byli. Zatím co v tom druhém životě víme ve svém vědomí, že tím někým se stát nikdy nemůžeme. Jak se ale zbavit strachu z toho nejoblíbenějšího lidského zločinu – z očekávání, které si pro nás ostatní vytvořili? Nejdříve bychom si však měli položit otázku: Proč se vlastně snažíme být někým, kým nejsme?

V podstatě my se přetváříme, abychom uspokojili lidi kolem nás a zapadli do této společnosti. Snažíme se být tím, kterého má každý rád a obdivuje ho. Čím déle se přetváříme, tím více usilujeme o to, aby nikdo nepoznal naše skutečné „já“. *Dokončení na str. 6.*

Účast v projektu Asociace ZUŠ a České filharmonie – Žáci ZUŠ hrají s Českou filharmonii 2019

Jan Šmrha, pozoun p. učitel Robert Říšský

Petr Břeň, tuba p. učitel Bohumil Polívka

Jonatan Gangur, kbs p. učitel Bohumil Polívka

Úspěchy žáků v krajských a celostátních soutěžích

Redakce Prostoru si ihned, jakmile se dozvěděla o vynikajících výsledcích žáků naší školy v krajských a i celostátních soutěžích, pozvala zatím jen některé ještě čerstvými cenami „ověnčené“ žáky do redakce a s každým z nich udělala krátký rozhovor. V dalším vydání k nim přibudou další. Velmi příjemné bylo naše zjištění, že s řadou těchto dívek a chlapců jste měli již možnost se seznámit v minulých letech, kdy také sbírali řadu velmi pěkných ocenění. Potěšilo nás, že mezi těmi, kdo se mezi nimi i letos opět objevili rovněž žáci z našeho literárně-dramatického oboru— z oddělení tvůrčího psaní.

Marie OSLOVIČOVÁ (13 let)

Maruška chodí do sekundy gymnázia na Svobodné chebské škole. Jinak bydlí ve Skalné, takže dost času tráví dojížděním—do Chebu i do Františkových Lázní, kde navštěvuje od svých ještě hodně útlých let Základní uměleckou školu. Učí se hře na klarinet, ke kterému přidala v září 2018 jako druhý nástroj saxofon, a to rovněž ve třídě pana učitele Lukáše Böhma. A hrou na tento nástroj si „vysloužili“ za hru na saxofon v duetu—DUO PLESKA—s Petrem Jelínkem (na sousedním snímku) druhé místo v Mezinárodní soutěži Litvínovské dřevohraní 2019.

Marie ještě k tomu **v sólové hře na klarinet, ve IV. kategorii obhájila v Litvínovském dřevohraní 2019 nejen první místo, ale k tomu získala ještě titul Absolutní vítěz.** (viz str. 1).

A ještě k Maruščiným zájmům. Pravidelně v pátek a sobotu jezdí nacvičovat do Chebu, do Mládežnického dechového orchestru, který vede pan Jiří Smitěk. Připravují se letos na zájezd na Slovensko, na Maltu a do Německa.

Chodí ještě k panu učiteli Vladimíru Hrinkovi kde se začala učit na klavír. Přesto, jak se svěřila, chce zůstat i do budoucna věrná hlavně klarinetu. Po kom talent ona a její mladší sestra Anna zdědily? Asi prý po mamince, a také pradědovi, který byl výborný amatérský muzikant.

Co chce jednou dělat? Určitě studovat na Konzervatoři. O ničem dalším neuvažuje. Má již dohodnuté konzultace u paní profesorky Peterkové na Konzervatoři v Praze.

Její mladší sestra **Anna OSLOVIČOVÁ (9 let) spolu s Kristýnou ŘÍŠSKOU rovněž postoupily do Mezinárodní soutěže Litvínovské dřevohraní 2019, kde za hru v duetu Holubinky získaly druhé místo. Anička k tomu ještě přidala ve II. kategorii za sólovou hru na klarinet místo první, Kristýnka rovněž ve II. kategorii za sólovou hru na klarinet místo druhé.**

Petr JELÍNEK (15 let)

Petr chodí do 9. třídy na ZŠ v Plesné, kde i bydlí. Jak jsme zmínili, spolu s Maruškou Oslovičovou za hru v saxofonovém duetu (DUO PLESKA) získali druhé místo v Mezinárodní soutěži Litvínovské dřevohraní 2019.

Petr se učí hrát na saxofon čtvrtým rokem u pana učitele Lukáše Böhma. Začínal hrou na klavír, ještě na ZUŠ v Lubech, ale později mu již na ZUŠ Fr. Lázně nabídli saxofon—a on je teď za tuto volbu velmi rád. V současné době si podal přihlášku na Střední logistickou školu v Dalovicích—obor logistika v dopravě. To ovšem

s panem učitelem Lukášem Böhmem dohodl, že bude dobré, když ještě nějaký čas počká. A uvidí. Kromě hudby se Petr ještě aktivně věnuje hokeji, sice ne závodně, ale za to vcelku pravidelně. Dojíždí na zimní stadion do Chebu.

A po kom on zdědil nadání? V jejich rodině prý co ví, snad všichni hráli nebo hrají na nějaký nástroj—prababička (mandolína), děda (akordeon), maminka (klavír)... Prababička chodila hrát do baptistického sboru v Chebu od jeho založení, hrála na všechny nástroje. Byla opravdu velký talent.

Adam VALENTA (14 let)

Patří k nejvšestrannějším talentům na naší škole. Patří k těm, kdo se na stránkách Prostoru objevují pravidelně již několik let mezi těmi, kdo získali nějaká ocenění.

Za hru v duetu (trumpetové duo Choval) spolu s Michaelem CHOVANCEM postoupili do celostátního kola soutěže ZUŠ v komorní hře žesťových dechových nástrojů, které proběhlo v Liberci ve dnech 26.—28. dubna a odtud si odvezli 1. místo.

Adam na trubku hraje sedmým rokem ve třídě pana učitele Jana KOVÁŘE. Spolu s dalšími osmi žáky tohoto pana učitele hrají ve školním sboru Cimrman Brass Band.

Kromě toho se věnuje zpěvu ve třídě paní učitelky Soni Leškové. Postoupil **do celostátního kola pěvecké soutěže FOLKY TONK Praha (1.2.2019), kde za zpěv v duetu s Klárou NESVARBOVOU získali 1. místo.** V rozhovoru se ale přiznal, že hudba u něj jasně vede nad zpěvem, kde prý, jak s úsměvem řekl, chce dát šanci dalším.

Kromě toho, spíše jako koníčku, se ještě věnuje keramice.

Čím by jednou chtěl být ještě neví. Má čas, letos končí kvartu na chebském gymnáziu, kdy měl v pololetí samé jedničky. Může si tedy vybírat.

Vítek NOVOTNÝ (10 let)

Chodí teprve do 4. třídy na ZŠ Františkovy Lázně. Na trubku začal hrát jako prvňák ve třídě pana učitele Jana Kováře—a trubku si vybral proto, že plastový nástroj, na kterém se menší děti začínají učit hrát byl v jeho oblíbené barvě—zelené. Teď už ale prý hraje na tu „obyčejnou“, stříbrnou.

Vítek loni zvítězil v krajském kole ve hře na trubku, kdy to byla jeho první velká soutěž. Letos hrál v triu s Adamem **KOTALEM** (13 let) a Jaroslavem **LEHOCZKYM** (12 let). Probojovali se až do **ústředního kola celostátní soutěže ZUŠ v komorní hře na žesťové dechové nástroje, Liberec, 26.-28. 4., kde získali 1. místo.** Trio se jmenuje přiléhavě **KOLENO (Kotal, Lehoczky, Novotný).**

Vítek se ještě učí hrát na bicí ve třídě pana učitele Černého.

Adam KOTAL (13 let)

Chodí do 7. třídy na ZŠ Františkovy Lázně, a jak jsme se od něj v rozhovoru dozvěděli, jeho přáním je pokračovat po základce ve studiu na Konzervatoři, konkrétně pak chce studovat hru na trubku. Je to prý pro něj jasná volba. Tenhle nástroj má rád. Trubka, na kterou se Adama učí hrát už šest let, je podle něj jednoduchá a přitom dokáže tak krásně znít.

Nyní s panem učitelem má navštívit plzeňskou Konzervatoř, kde se setká s panem profesorem, který trubku vyučuje. Pan učitel chce, aby se mu Adam předvedl, a aby také pan profesor poznal svého velmi pravděpodobně budoucího žáka.

Úspěchy žáků v krajských a celostátních soutěžích

Adam KOTAL (13 let)

Kromě hudby Adama ještě zajímá

tanec. Tancuje v chebském klubu Filla Crew (street dance, hip hop aj.). Baví ho to, pokládá to za svého velkého koníčka, ale zabírá mu dost času.

Jaroslav LEHOCZKY (11 let). Na snímku stejně jako další dvě úspěšné dívky z této celostátní není. Zatím. V době, kdy jsme vedli rozhovory, měli jiné povinnosti. Také Jarďa začal hrát na trubku u pana učitele Jana Kováře ve svých asi 7 letech. Již v minulosti si rovněž dobře vedl a má na kontě pěkná ocenění. Jestli se ale jednou v budoucnu bude věnovat hudbě nebo si jiné povolání, nyní ještě neví.

Eva KOLÁŘOVÁ a Beáta BRANŽOVSKÁ, rovněž ze třídy pana učitele Jana Kováře pak ve stejném **ústředním kole celostátní soutěže v Liberci (trubkové duo KoBra) získaly ve své kategorii rovněž nádherné první místo.**

Pan učitel **Jan KOVÁŘ** pak si pak odvezl **Zvláštní cenu poroty za pedagogickou práci.**

Výborně si vedli i naši mladí literáti

V dětských Literárních Františkových Lázních 2018, v kategorii ZUŠ, výborně obstáli svými pracemi tito žáci oddělení Tvůrčího psaní: Na 1. místě byla vyhodnocena **Kateřina STÁRKOVÁ**, 2. místo obsadila **NGUYEN Thi Dieu Linh** a 3. místo získal **Ladislav SUDEK**. Cenu poroty převzala **Lenka DUONGOVÁ**.

Do celostátní literární soutěže **Komenský a my 2019** v Brandýse nad Orlicí se proboujaly: v kategorii C (nad 15 let) **NGUYEN Ha My**. Dále v kategorii B (do 15 let), která byla ještě spojena s testem ze znalostí života a díla Jana Amose Komenského to byly **LE Hoang Hoa Mai** a **NGUYEN Thi Dieu Linh**.

LE Hoang Hoa Mai (Majka) pak získala Cenu za nejlepší literární práci. Nguyen Thi Dieu Linh (Lilly) a NGUYEN Ha My (Pavlína) si z Brandýsa odvezly čestná uznání.

S pracemi vyhodnoceným v dětských Literárních Fr. Lázních jste se mohli seznámit v minulém čísle Prostoru, v tomto zveřejňujeme práce vyhodnocené v rámci soutěže KOMENSKÝ A MY 2019.

Kateřina STÁRKOVÁ (16 let)

První místo za práci zaslouhou do soutěže dětské Literární Františkovy Lázně 2018, kategorie ZUŠ.

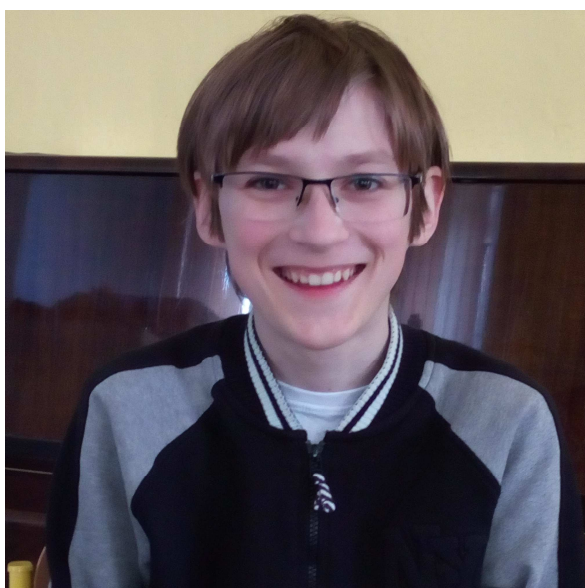
Mika LE (15 let)

Cena za nejlepší literární práci ve finále celostátní soutěže Komenský a my 2019.

NGUYEN Thi Dieu Linh (15 let)

2. místo v soutěži dětské Literární Fr. Lázně 2018, kat. ZUŠ.

Ladislav SUDEK (13 let)

3. místo v soutěži dětské Literární Františkovy Lázně 2018, kat. ZUŠ.

Lenka DUONGO VÁ (15) -

Cena poroty za básně v dětských Literárních Františkových Lázních 2018.

V krajském kole soutěže ZUŠ, komorní hra žesťových dechových nástrojů, které proběhlo 14. března v Sokolově, sklízeli prvenství v řadě kategorií žáci z naší ZUŠ

Kromě právě jmenovaných mladých trumpetek a trumpetistů, jejichž následné pokračující „sklizni“ prvních míst v ústředním kole celostátní soutěže ZUŠ v komorní hře na žesťové dechové nástroje v Liberci jsme psali na předchozích stránkách, si z výše uvedené krajské soutěže odvezl prvenství také

Žesťový CIMRNONET, ze třídy pana učitele **Roberta ŘÍŠSKÉHO**.

V krajském kole ZUŠ ve hře na akordeon, konaném v Kraslicích dne 21. 3. 2019 si skvěle vedli následující žáci:

1. místa s postupem získali ve svých kategoriích:

Maxmilián KORČÁK (nejmladší účastník)

Mikuláš CHOVANEC

Štěpán PLACHÝ

A dále akordeonové trio **Štěpán PLACHÝ, Matyáš TÚMA, Mikuláš CHOVANEC**.

Všichni ocenění jsou ze třídy pana učitele **Bohumila POLÍVKY**.

Celostátní soutěž přehlídky animovaných filmů „OSKÁREK 2019“

Cenu za umístění mezi nejlepšími filmy převzali:

M. CHOVANEC,

Jan PHI,

H. SIMONOVÁ,

Martin VONDRÁČEK.

Všichni ze třídy pana učitele **Dana ČERNÉHO**.

V soutěži Karlovarského kraje o návrh maskota IX. zimní olympiády dětí a mládeže uspěla v konkurenci 216 návrhů R. VYSLOUŽILOVÁ ze třídy paní učitelky C. DOBROVODSKÉ. Vítězným maskotem se stala veselá Lázeňská veverka na bruslích.

Vernisáž a výstava prací žáků výtvarného oboru ZUŠ Jára Cimrmana v Senátu Parlamentu ČR, Praha, březen 2019.

Diplom za účast na výstavě si odvezli

A. Peltrámová, K. Škodová, A. Kročáková, R. Penkert a F. Kyncl (žáci p. učitelky **Veroniky Černé**), a dále **D. Daňková** a **A. V. Doubková** (paní učitelka **Camilla Dobrovodská**).

Miluju svůj život

Dokončení ze str. 1

Je to unavující až vyčerpávající. Všichni jsme zřejmě slyšeli příběh o Ikarovi, který vzlétl příliš vysoko a poté se zřítil do moře. Můžeme to uvést u tohoto příkladu. Jednou se stane, že sice vylétáme, ale hned spadneme. Nebudeme vědět, jak pokračovat dál, protože budeme na dně.

Na tomto světě žije více jak 7 miliard lidí. Přeci nemůžeme mít 7 miliard tváří, abychom uspokojili všechny. Hypoteticky, i kdybychom toho však přesto dosáhli, byli bychom spokojeni? Nejde totiž o naši rodinu, přátele ani o ostatní lidi okolo nás. Jde o nás! Má to pak vůbec cenu? K čemu se vlastně snažíme, aby byli spokojeni druzí, když nakonec nejsme spokojeni sami se sebou?

Neměli bychom si nic nalhávat. Protože všichni víme, každý z nás to ví, co chceme, jací doopravdy jsme. Nikdo jiný kromě nás to ale neví. My však lžeme sami sobě. Protože nechceme sami sebe přijmout. Protože víme, jak je to hrozné být takovými, jací jsme. Protože se bojíme být odstraněni od komunity, od těch druhých. A proto se snažíme být osobnostmi, která splňuje představy a očekávání ostatních. Proto si nalháváme, že jsme spokojeni s takovým životem. Ale doopravdy nejsme. Ani částečně. Protože potlačování vzteku, smutku, radosti, trápení a dalších emocí, které chováme v sobě, nám ubližuje. Ničí nás to tak pomalu, že si toho ani nevšimáme. Ale i kdybychom si toho uvědomili, budeme stejně raději tuto bolest ignorovat. Protože nakonec, kdybychom si měli vybrat jestli žít život takový, jací doopravdy jsme, jestli být člověkem, jakým jsme uvnitř nebo takovým, jakým nás chtějí mít ostatní, tak si stejně vybereme druhou možnost. Tu, která se od nás čeká. Protože to vypadá a působí lépe na okolí i na nás. Protože tím odmítáme svoji osobnost, se kterou nejsme spokojeni.

Ale proč nedokážeme akceptovat sami sebe? Protože než se něco rozhodneme udělat, musíme nejprve věřit sami sobě. Je důležité, abychom pochopili a uvědomili si, jací jsme. Cokoli co si myslíme, že jsme, je projevem našich myšlenek, emocí a vědomí. Jenomže jsme více, než si uvědomujeme. Jsme vzácnější a tajuplnější. Za vrstvami tajemství se skrývá to, co doopravdy chceme a kým doopravdy jsme. Abychom mohli přijmout sami sebe, musíme odpouštět a porozumět. Abychom mohli postupovat dále, musíme být schopni zanechat vše, čeho se obáváme. Čím více budeme nezištní, nesobečtí, tím chápavější bytostí se budeme stávat. Teprve potom bude snadné porozumět lidem kolem nás, a hlavně sobě samým. Všechno je jen o přijímání. Přijímání všeho, co máme v současnosti. A nehledat nic jiného. Musíme být vděční za všechno. I vzdát se něčeho znamená přijmout.

Ráda bych chtěla ukončit tuhle úvahu povídáním o sobě. Narodila jsem se v Chebu, v České republice, ale své krásné dětství jsem strávila ve Vietnamu, ve městě Bac Ninh, nedaleko Hanoje. Je to velmi hezké místo. Bylo tam i jezírko s nádherně barevnými květinami okolo něho. Ráda jsem se dívala na noční oblohu plnou hvězd a snila o tom, o čem asi sní každé dítě. „Až vyrostu, stanu se hrdinkou a zachráním tento svět.“ Když jsem se zase vrátila do Čech, bylo mi

asi 8 let. V té době jsem se začala starat o to, jaké názory mají ostatní lidi na mě a učila se pozorovat svůj život jejich očima. Přestala jsem se koukat na oblohu, na hvězdy. Přestala jsem snít. Naopak, snažila jsem se splnit očekávání jiných lidí. Brzo jsem naslouchala už ne sobě, ale slovům svého okolí. Nikdo mě ale neoslovil. Ani já ne. Zavřela jsem oči, srdce přestalo bouchat. Takto jsem ztratila sama sebe. Stala jsem se chodícím tělem, které ovládali lidé kolem mě.

Ale kdesi hluboko ve mně byl jakýsi hlas, který mi šeptal: „Vzbuď se a poslouchej sama sebe.“ Uvědomila jsem si, že všechno, co jsem byla nucena dělat, bylo bezvýznamné. Mým snem nebylo stát se lékařkou ani právníčkou. Nechtěla jsem být spoutaná a reagovat pouze na rozkazy, kterými mne řídí druzí. Chtěla jsem být sama sebou.

Včera jsem se dopustila spousty hloupých chyb, které bych už nikdy neudělala. Ale i tohle věcerejší „já“ jsem „já“. Dnes jsem tím, kým jsem doopravdy, se všemi svými omyly a vadami. Zítřka možná budu o něco rozumnější, možná se dopustím méně chyb, nebo naopak třeba budu dělat chyby větší a jiné, a budu mít spousty obav. A přesto to budu stále „já“. Všechny moje nedostatky a nedokonalosti jsou taky tím, kým jsem. Nahrazují ty nejzářivější a nejjasnější hvězdy v souhvězdí mého života. Jsou mnohem krásnější, nežli mé úspěchy. Zdokonalují můj život. A proto miluju toho člověka, kterým jsem v minulosti byla, stejně jako toho, kterým v současnosti jsem a taky toho, kterým si přeji, abych v budoucnosti byla.

Mika Le

Podle čeho si vybírám své kamarády

(práce oceněná Čestným uznáním v soutěži Komenský a my 2019)

Nebudeme si nalhávat, každý z nás si vybírá knížky hlavně podle obalu. Přesně tak to funguje i u lidí. Vybíráme si je podle vzhledu. Příklad: Za přepážkou sedí hezká, pěkně oblečená mladá slečna.

Okamžitě k ní zamíříte, mile ji pozdravíte, a hned na to zjistíte, že není vůbec tak sympatická, jak jste si představovali.

Bývala jsem tichá a „izolovaná“ už od začátku svého dětství. Vždycky jsem si radši hrála nebo dělala nějakou práci sama. Dobrovolně. Bylo to pro mne milejší, než se stávat tím, koho si nikdo ke hrám nevybere. Takhle to bylo po celou mateřskou školku a taky základní školu až do páté třídy.

Ihned potom, kdy jsem začala navštěvovat gymnázium v jiném městě, jsem se rozhodla změnit svojí osobnost. Tady nikdo nikoho neznal a byla malá šance, že by někdo na mě vytáhnul mé trapné historky, aby odehnal moje případné nové kamarády. Stala jsem se opravdu sociální. Vylezla jsem ze své ulity. Nebála jsem se posadit vedle úplně neznámého člověka a povídat si s ním, jako kdybychom se znali věky. Doslova. Měla jsem spoustu kamarádů, ale tak také i nepřátel. Vždycky se najdou tací, kteří vás nebudou mít v oblibě. Halo efekt u mě fungoval stejně jako u jiných. Prostě byli i na téhle škole spolužáci, kteří mě nemuseli, i když jsem jim nic neudělala. Ale to mi nevadilo, jelikož jsem měla kolem sebe mnohem víc těch, kteří mě brali a pokládali mě za svou kamarádku. Můj hlas byl známější než můj obličej. Lidé říkali, že mě rozpoznávali podle zvukného hlasu a zvonivého smíchu už z dálky, ještě dřív, než mě uviděli.

Obdiv mi dělal dobře. Začala jsem se chovat falešně, přetvařovala jsem se i vymýšlela, jen abych se zalíbila a dostala do těch oblíbených různých menších spolků. Taky jsem se vůbec nestýkala s lidmi, kteří mi za to „nestáli.“

Když někdo začíná být na něčem závislý, tak je téměř nemožné, aby si to uvědomil, natož přiznal. To se stalo mně. Byla jsem závislá na tom, abych se zalíbila. Ale kdo by to nedělal. Každý chce být středem pozornosti. Měla jsem všechno, co jsem si kdy přála. Cítila jsem se jak hlavní role ve filmu. Věděla jsem, že jsem podváděla, a to především sama sebe. Myšlenka na to, že bych to vše ztratila během lusknutí dvou prstů, během jediné vteřiny, mi působila bezesné noci. Jenomže lež má krátké nohy a daleko neujde. Nakonec skoro všichni poznali, že jsem se přetvařovala.

Spousta lidí, se kterými jsem dříve nevycházela se mi sama později přiznala, že hlavní důvod, proč se v té době se mnou nekamarádili byl ten, že se jim nelíbil způsob, jak jsem se projevovala. Vymýšlela jsem si, vychloubala se. V ten moment jsem si řekla, že je na čase se vším skoncovat, ať to stojí cokoliv. Dalo mi hodně práce, abych se zase stala sama sebou. Ztratila jsem své pracně vytvářené image mezi tou oblíbenou partičkou a také mezi lidmi, který jsem poznala díky jim. Začala jsem zase od nuly. Snaha stát se jedním z oblíbených studentů mě ale naučila opravdu hodně a dalo mi to spoustu zkušeností. Možná jako jedna z mála jsem si mohla vyzkoušet, jaké to je být jednu dobu oblíbeným a obdivovaným člověkem, a potom se zase stát tím „jenom“ oby-

čejným a nezajímavým.

Je zajímavé pozorovat, jaký vliv má na nás naše okolí. Uvědomila jsem si, že je opravdu cennější mít méně přátel, ale takových, kterým můžete věřit, než jich mít hodně, ale vědět, že jsou jenom dočasní. Važme si takových kamarádů, kteří tu pro nás byli a budou v temných časech, když už vám nikdo jiný nezbyl.

Není možné změnit svojí povahu. Neměníme se, dospíváme a postupně nacházíme sami sebe.

Proč si tedy idealizujeme některé lidi, kteří nejsou ve skutečnosti nikým jiným, než jenom stejnými bytostmi jako jsme i my? Jsme všichni „obyčejní“, jen každý s jiným příběhem. Myslíte si, že i naše idoly, kteří vypadají šťastně na obrazovce, jsou taková i mimo obraz? Stěžujeme si na vše možné kolem nás, hádáme se s každým druhým člověkem. Vyplácí se nám to? Jednoznačné NE. Klíčem k úspěchu je umět vycházet nejdříve sami se sebou. Věřte mi, že pokud budete mít rádi sami sebe, tak i s ostatními budete v dobrých vztazích.

Nguyen Lilly

Nikoho nemáme právo vyhánět do pustin samoty

Jako každý den jsem procházela tmavší pochmurnou chodbou naší školy se sešity v ruce a batohem přehozeným přes rameno. Pro mě je naprosto normální trávit téměř celý den ve škole, ale poslední dobou už je to něco skoro neobvyklého, protože bohatší rodiče nechávají své děti učit se doma v domnění, že se toho naučí mnohem víc. Možná na tom něco pravdy bude. Možná se toho naučí víc, protože se učitel věnuje pouze jim a ne dvaceti či více žákům naráz. Pro změnu však zase tyto děti postrádají společenské kontakty s druhými a zábavu, která ke školním letům patří. Nikdy nezažijí ty věčné třídní bitvy, kdy se hází po třídě vodou nasáklá houba, když se trefuje z alobalu smotanými kulíčkami a nebo se posílají psaníčka naškrábaná na kusu papíru čerstvě vytrženého ze sešitu na češtinu. Tihle „žáci“ se schovávají za zdmi domova, baví se skoro pořád jen s rodiči a lidmi, které znají dlouho. Nemají možnost poznat někoho nového, nemají možnost naučit se chovat v kolektivu dětí, kde má každý jiný charakter a s každým se musí mluvit jinak. Děti, které se učí doma, jsou v tomhle směru dost omezené a za sebe chci říci, i když to bude od studenta střední školy znít malinko zvláště, že mám školu ráda. Ano, mám ji ráda a jsem spokojená, že tu mám možnost trávit čas se spoustou lidí a sbírat zkušenosti do života.

Cestou do třídy, kde jsme měli mít výtvarnou výchovu, se ke mně přiřítla má kamarádka Terka. Tvář měla červenou od běhu dlouho chodbou, ale už jí na očích bylo vidět, že má pro mě něco důležitého. Když se vydýchala, tak mi sdělila tajemství, které neměl nikdo vědět a to, že dnes na hodině budeme kreslit portrét svého spolužáka. A máme se prý rozdělit do dvojic, kde jeden bude model a druhý ho bude kreslit. Byla jsem překvapená, ale začínala jsem se hodně těšit. Hned jsme

si řekly, že si sedneme spolu, jinak by to ani nešlo. Společně jsme vešly do prosluněné třídy a já zjistila, jen co jsem se trochu rozhlédla, že to tajemství, které mělo být velkým překvapením, vědí dočista všichni. Spolužáci se živě dohadovali a domlouvali na tom, kdo s kým bude sedět a kdo koho chce kreslit. Přišlo mi to až legrační, že se hádali o takové hlouposti. Raději jsem nic neřešila a sedla si s Terkou do jedné lavice. Přitom jsem si všimla, že jen kousek od nás sedí můj bratranec Matěj.

Vždycky to bylo trochu zvláštní mít bratrance ve třídě. Když jsme sem nastoupili, tak si všichni o nás nejdřív mysleli, že jsme sourozenci. Měli jsme totiž s Matějem skvělý vztah. Choval se ke mně jako k sestře. Ale teď je všechno jinak. Z Matěje se stal školní idol. Z jeho úsměvu se holkám podlamovaly kolena. Jeho jméno bylo skoro na každé lavici vyryté v srdíčku a každá holka šílela, když s ní prohodil třeba jenom pár slov. Byl to král, který měl kolem sebe smečku obdivovatelů, a na mě už mu moc času nezbývalo.

Položila jsem si věci na lavici do jejíhož léty sešlého dřeva byly propiskou vyryté ornamenty a jména. A ani má lavice není výjimkou. Také do ní bylo pečlivě zvěčněné, že Matěj je jednička.

Na rozdíl od něj „pana dokonalého“ jsem byla naprosto průměrná. Ve všem. Ve třídě jsem měla vlastně jedinou opravdovou kamarádku Terku, se kterou jsme si povídaly absolutně o všem a která mi byla oporou v každé krušné i šťastné situaci. Žádná fronta těch, kdo by stáli o kamarádství se mnou, u mé lavice nestála. Proplétala jsem se chodbou plnou lidí bez toho, aby mi padali k nohám a uvolňovali mi cestu. Nebyla jsem královnou, a těch pár holek a kluků, na které jsem se mohla ve třídě obrátit, by se dalo spočítat na prstech jedné ruky.

Podívala jsem se na Matěje a první, co na něm teď bylo zvláštní, že u něj zatím ještě neseděl žádný jeho kumpán. Neměl komu věnovat pozornost, a tak se po dlouhé době otočil na mě a kývl mi na pozdrav. Zlatavé vlasy mu přitom lehce zavlály kolem pohledného obličeje a tmavé velké oči zajiskřily.

„Em... M-M-Matěji?“ rozechvěným hlasem na něj v ten daný moment promluvila naše školní myš Martina.

„Co chceš?“ V jeho hlasu zazněl odpor. Dal jí jasné najevo, že se s ní bavit nechce.

„M-mohla bych být s-s tebou ve dvojici?“ zeptala se a já valila oči nad její odvahou. A i když to vypadalo, že každou chvíli omdlí a zhroutl se k zemi, pokračovala.

„Cože? To si děláš srandu,“ zasmál se pobaveně Matěj. „To fakt myslíš vážně? Ty si jako myslíš, že já bych tě chtěl kreslit?“

„N-n-no...“ byla rozhozená, najednou se zalekla vlastní odvahy a koktala mnohem víc, než předtím.

„Tak tě zarazím, protože než ty se vymáčkneš, tak tu zestárnu. Vrať se zpátky támhle do své lavice v rohu, kam patříš.“

Svůj pohled jsem přemístila na Matěje. Přestávalo se mi to líbit, jak s ní mluví.

„J-j-já j-jen...“ snažila se Martina, ale Matěj ji zarazil znovu. „Já nebudu kreslit někoho, kdo vypadá jako by právě vylezl ze skládky,“ nebral si servítky. Martině se zalily oči slzami. Utekla a její místo vystřídal Matějův kamarád, který všemu přihlížel jako já, jenže jemu na tváři pohrával pobavený úsměv.

Hodina začala, ale i když už jsem v ruce držela tužku, tak jsem se nedokázala soustředit na Terčin obličej. Přemýšlela jsem nad tím, co se stalo. Martina se mezitím zachumlala do nejzazšího rohu třídy, skoro nebyla vidět. Najednou jsem si uviděla jasně dva póly, Matěje krále, který si hová ve zlatém křesle a Martinu jako myšku, která se skrývá hluboko ve stínech, protože jakmile by vylezla, tak všichni začnou ječet a nahánět jí koštětem, jen aby ji uštvali a dostali do úzkých. Nedokázala jsem uvěřit

tomu, jak se Matěj choval. Byl najednou tak zlý. V tu chvíli jsem Martině dokázala porozumět. Každý do ní strkal, vysmíval se jí za její vytahaný nehezky svetr a velké brýle a dělal si srandu i z jejího jména. Říkali jí „Martine“, což mělo vyznívat jako pohrdání. Vcítila jsem se do ní a bylo mi jí líto, a ze sebe mi najednou bylo zle. Zle z toho, že jsem se jí nezastala a jen mlčky přihlížela, jak dostává další ránu, která sráží její citlivou a hodnou duši k zemi. Taky bych utekla, taky bych se stáhla na okraj do tmy, kde by mě nikdo neviděl. Musela jsem to napravit. Netrpělivě jsem ťukala tužkou a hypnotizovala ručičku hodin, aby se pohybovala rychleji. Jakmile zazvonilo a učitel nás pustil, shrnula jsem si věci a vyběhla za Matějem, který byl vždycky sbalený jako první. „Matěji!“ křikla jsem a vložila do hlasu ostrý tón, protože jsem byla vážně vytočená.

„Co je?“ zastavil se a otráveně se otočil. Chytila jsem ho za tričko a odtáhla ho do třídy, kde už nikdo nebyl. Nechápal, co dělám a bránil se, ale já ho nehodlala pustit. Zpražila jsem ho nahněvaným pohledem, který ho umlčel.

„Proč jsi byl na ni tak zlý?!“ Ani jsem si to neuvědomila, ale pořádně jsem křičela.

„Na koho?“ rozesmál se. Jemu to přišlo vtipné a ve mně tím začala vřít krev mnohem víc. Nechtěla jsem se ale pouštět do nějaké velké hádky, chtěla jsem jen, aby si uvědomil, co udělal a že to nebylo vůbec hezké.

„Na Martinu,“ zavrčela jsem.

„Jo, ty myslíš našeho koktavého brejlatého Martina.“ rozchechtal se ještě víc a já nevěřila svým uším. Najednou jsem nebyla plná hněvu, ale spíš zklamání. Nikdy jsem nečekala, že z mého bratrance bude tak odporné monstrum, kterému je jedno, že

někomu ubližuje a uráží ho. Byla jsem v tu chvíli strašně smutná a jen jsem žasla nad jeho smíchem. Mně bylo do pláče. Dělal mi zle vědomí, že mám s někým takovým společnou krev.

„Matěji! Směješ se jí pro její jméno, pro její brýle. Směješ se jejímu oblečení. Vůbec si neuvědomuješ, že se směješ vnějšku, pozlátku, na kterém vlastně nezáleží. Vůbec se nezajímáš o to, jaký je člověk. Vyhodil jsi ji ze společnosti jen proto, jak vypadá. Kdyby ses k ní choval líp, normálně jako k člověku a ne k něčemu prašivému, možná by ani neoktala, možná by se smála, možná bys zjistil, že je to úžasná holka, která má velké srdce a dobře se s ní povídá. To ale ty nikdy nepoznáš, protože si bezohledný a krutý.“

„To nemyslíš vážně,“ kroutil se a bránil pravdě, kterou jsem mu ječela do očí.

„Nechci už od tebe nic slyšet, je mi z tebe zle,“ otočila jsem se na patě a zamířila ven. Bylo mi mizerně. Když jsem vzala za kliku, uvědomila jsem si, že jsem mu ještě neřekla všechno. Otočila jsem se znovu a napochodovala zpátky k němu.

„Ještě ti chci říct, že ona je tisíckrát lepší než ty. Začni nejdřív u sebe, než začneš odsuzovat ostatní,“ a tím jsem skončila. S hlavou vzhůru jsem vkročila do chodby a nechala ho za sebou stát s tupým výrazem. Doufala jsem, že se nad sebou alespoň trochu zamyslí, ale cítila jsem současně, že Matěj už je vlastně marný, že se už nejspíš nezmění. Jemu vyhovovalo jeho postavení i jeho chování. Nemínil se jakkoliv omezovat. V životě by ho nenapadlo se omluvit, byla by to pro něj obrovská potupa. Bylo mi ho najednou líto.

Zjistila jsem, že v dnešním světě si bohužel ne všichni uvědomují, že jako bytosti sociální tvoříme jednu společnost. To, že jsme bytosti sociální znamená, že bychom měli být na všechny kolem sebe milí, vzájemně spolupracovat a pomáhat si, protože to je lidské. Je špatné, že dnes lidi hodnotí druhé jen podle toho, jak vypadají nebo kolik mají peněz. Chtěla bych to změnit. Chtěla bych, aby takoví jako Martina byli druhými příjímání a aby se jim neubližovalo, protože si to nezaslouží. Aby i tihle lidé měli možnost zapadnout mezi ostatní, bavit se s nimi, prožívat s nimi společné chvíle.

Přála jsem si změnit Matěje, jenže Matěj jako představitel toho, jak se nemáme chovat, není sám. Takových jako jen on je mnoho a já si uvědomila, že je to neuskutečnitelné přání. Není možné změnit svět, nelze změnit všechny lidi. A tak je tu jediná možnost, a tou je začít u sebe. Musím se snažit měnit seb

e a své chování k ostatním lidem, protože i když jsem teď společností přijímána, tak to nemusí být napořád. Kdykoliv můžu kvůli někomu jako Matěj spadnout na dno. Stačil by jediný špatný krok a brány společnosti by se mi zavřely. Měla jsem se Martiny zastat, byla jsem toho svědkem a nic jsem neudělala. Došlo mi, že teď musím já jí otevřít pomyslné dveře a podat pomocnou ruku, protože žádný člověk si nezaslouží být vyvržený do pusté krajiny samoty.

Rozhodla jsem se aspoň tohle změnit. Vzala jsem si za cíl dostat ji zpět do společnosti, i kdyby mě to mělo stát to, že se na nějaký čas ocitnu v té pusté krajině spolu s ní.

Kateřina Stárková

Připomínka velikonočních svátků

Moje třída

Zdravím všechny čtenáře mé jméno je Marek a já vás vítám. Dnes budu mluvit o mé třídě a o zábavu nebude nouze.

Moje třída, chápete, že jsme hodná třída? To si opravdu myslíte, že jsme hodní? Ne, nejsme a vše vám dnes řeknu.

Takže přejdu hned k věci:

1. Jsme schopný všeho. Ano, odmlouvání učitelům či nadávání na učitele je velice běžné. Ničení majetku školy je taky hodně běžné. Rozbité světlo, radiátor, tabule, obrázky... no je toho hodně a vypočítat všechno by trvalo dlouho. Jdeme radši na další bod.

2. Ubližování ostatním. Naše třída se potýká s velkým ubližováním na zdraví. Různé bitky, ubližování holčákům, šikanou... No přátelé, je toho hodně a každý bod je velice nepřijemný. Nemám chuť to rozebírat, jelikož si to naše třída nezaslouží.

3. Různé skupiny (toto je nejvíce sraabácký ze všeho, co se u nás děje). Funguje to tak, že když někdo z jedné skupiny vám něco udělá a vy mu to chcete vrátit, tak jeho kamarádi (skupina) vás smetou, a nic s tím nemůžete dělat.

4. Degenerace je všudypřítomná a nezlomná.

5. Šikana. Ano, ve třídě máme šikanu, a to jak fyzickou, tak i tu mentální.

Teď si vysvětlíme, co myslím pod fyzickou a psychickou šikanou. Probereme si, jaké jsou mezi nimi rozdíly a celkově toto téma rozebereme.

a) Fyzická šikana je založena na násilí ze strany jedněch žáků (ubližování na zdraví) vůči druhým.

b) Psychická šikana (tak já jí říkám) se týká neustálých nadávek a slovního týrání druhých žáků.

6. Učitelé. Toto sice není o mé třídě, ale i tak to chci

zmínit. Jedna věc, která mě nejvíce štve, je podle mě nevyváženost požadavků od vyučujícího.

Co tím mám na mysli ? Například my, jakožto 7.B., máme za týden takový *hmmmm* 4 testy, ale sousední třída má třeba jenom jeden. A to samé je i s domácími úkoly. (V této části jsem se doslova naštvál, když jsem to psal).

Tak to by bylo asi vše, co bych o své třídě napsal. Děkuji moc za přečtení a přeji hezký den.

Pozitiva zkusím napsat příště =D

Marek Stolarik

Magická kadibudka

Jednou o prázdninách se nic nestalo. Ale po druhé, když jsme byli na horách, se už ty věci začaly dít. O těchto prázdninách jsem jel jako vždy ke strejdovi do Krkonoš, a protože se to hodí do tohoto příběhu, byl ten můj strejda taky myslivec. Už několik dní mu na zahradu chodila škodná, a tak jsme po lese kladli pasti a návnady.

Mě to ale nebavilo, a proto jsem si vzal sebou malý míč a začal si s ním už cestou házet. Jenže já jsem značně neatletický typ, takže když míč padal, jsem včas a on mě trefil do obličejce a někam zmizel. Měl jsem ten míč rád, a tak jsem hledal a hledal a ... až jsem našel něco jiného... něco ošklivějšího. Byla to kadibudka. Zavřená zevnitř. Zaklepal jsem na ni a za dveřmi se ozvalo: „Bože někdo tu je. Konečně. Prosím, ať jsi kdo jsi, hlavně mi přines toaletní papír“ Nejprve jsem se strašně lekl, ale pak jsem letěl domů, jako by mě někdo trefil do zadní části těla ostrou šípkou. Popadl jsem první roli, kterou jsem uviděl, vrátil se a hodil jí do budky, jako by to byl granát.

Dlouho se nic nedělo. Asi po asi dvou hodinách ta osoba konečně vyšla z nejlepšího vynálezu lidstva. Chvilku jsem se na ní dost vyjeveně díval, protože on to byl světoznámý Krakonoš. Koukali jsme na sebe jako dvě sovy. Krakonoš nakonec promluvil první a zeptal se co tu dělám. Odpověděl jsem, že hledám delfíny. Ne. Počkat. Kecám. Hledal jsem přece ten míč. Tak moje odpověď zněla pravdivě, že hledám míč.

Krakonoš, který byl asi nějak přio opilý, mi odpověděl, že mi pomůže. Nejprve vytáhl pyramidku a slavnostně oznámil, že až tenhle míč hodím, tak se na místě, kam dopadne, zvětší tolikrát, kolikrát (řekněte třeba 10x) za sebou rychle řeknu slovo „míč“. A stalo se.

Pak mi podal něco jako druhý míč. Jenže to nebyla koule, ale *kostička*, která byla lehká a těžká zároveň. Ona totiž, když jsem jí držel, tak jsem jí v klidu uzvedl, ale když jsem s ní hodil, rozbila při dopadu několik kameňů a zaryla se do země. A ten poslední, který mi dal, vypadal jako můj míč a byl i zajímavý, protože když ho hodím, mohl jsem ho ovládat myslí ještě ve vzduchu.

Vzal jsem si právě tenhle. A Krakonoš řekl: „Tak dobře. Já si vezmu ty zbývající a půjdu do hospody.“

Pak už celé prázdniny proběhly bez příhod, jako vždy. Kadibudka zmizela beze stopy a nejhorší na tom je, že Krakonošův míč ztrácel vzduch. Máma ho sice spravila, ale ztratil své schopnosti. A bez toho míče mi nikdo neuvěří.

Ladislav Sudek

Rozkvetlá větvička třešně

Jaro zavítalo do našich krajin. Každý očekává, že krajina se začne zelenat a v trávě rozkvetou květiny. Nikdo se ale na jaro netěší tak, jako malá blondáta holčička, která tahá svou sestru ven. Běží ven do třešňových sadů, kde stromy jsou posety růžovými kvítky. Je to krásný pohled a právě proto malá holčička tenhle čas miluje. Obě stojí pod stromem a malá holčička se natahuje k větvičce osazené kvítky. Nedosáhne na ni a přitom by se tolik chtěla dotknout těch krásných růžových kvítků. Chybí jí jen kus, ale její ruka prostě nestačí. Starší sestře se malé holčičky zželí, pustí její ruku a ze stromu utrhne kousek větvičky. Pohladí jí po vlasech a do rukou jí svěří malou větvičku posetou růžovými kvítky a zelenými listy.

Malé holčičce se na tváři rozzářil úsměv. Byl to úsměv, který jen málokdo uvidí. Pouhý kousek dřeva s kvítky dokázal vykouzlit dívence úsměv, který by se svým svitem vyrovnal i slunci.

Pouhá větvička, pouhé jaro, dokáže člověku vykouzlit úsměv na rtech a zahřát u srdce, a když to není větvička, může to být bytost, kterou má člověk rád, protože s jarem každý ožívá. Stačí jen málo, stačí jen to, když vám někdo pomůže, přesně jako když jí sestra podala větvičku. I to málo dokáže v člověku rozehřát srdce, aby se mu po tváři rozlil úsměv.

Kateřina Stárková

Všude jsou květiny

Všude jsou květiny, přičemž chladný vánek obklopuje celé mé tělo a říká mi, jak krásné to je, být volná.

Tancovat bezmyšlenkovitě, bez půvabu a beze snahy. Myslet bez bolesti a bez následků.

Hlas mé matky mě volá zpět, ale jediné, co slyším, je zvuk ticha, který mě doprovází.

Zelený, travnatý porost s krásou květů mé svírá do objetí.

Tiše mi zpívá svoji píseň.

Dech se mi zpomaluje a čelist se uvolní ze sevření.

Ramena mi spadnou dolů a konečně se zastavím.

Paprsky slunce se odrážejí od mé pleti a zanechávají po sobě příjemný dotyk.

Svět se na malou chvíli přestane tak točit a mžitky před

očima mi po dlouhé době zmizí.

Jasně, čisté nebe se rázem vyměnění s noční barvou oceánu.

Skryté hvězdy znamenání ukazují veškerý ..

Víčka pomalu padají a mé tělo povoluje pouhé dýchání.

S každým výdechem odchází veškeré mé myšlenky, jež mě táhnou dolů.

Otevřu své oči a znova se nacházím v realitě

Lenka Dungová

Kdo chce zapálit, musí sám hořet

V dnešní době se často diskutuje o tématu milování sami sebe, protože nejen mládež, ale možná i dospělí mají s tím problémy. Mnoho lidí to bohužel vnímá jinak, protože my pouze předstíráme, že jsme sebevědomí, veselí, optimističtí ohledně pohledu na život. Bohužel pravda je jiná.

Život je velmi těžký, občas nesnesitelný a máme pocit, že každou sekundu se můžeme všeho vzdát. Nikomu ale nic nemůžeme sdělit, protože nechceme lidem ukázat svou slabou stránku. Často ani naši nejbližší o tom neví. Víme o tom pouze my. A proto je to jako válka s celým světem, proti kterému čelíme sami. Snažíme se zazářit a stát se hvězdou. Jenomže i hvězda se stane supernovou. Ale proč se raději místo toho neoustředíme na to, jak se válce vyhnout? Místo snášení všeho, co nás trápí a co nám vadí, či vzdorování a stání si za svým, bychom měli ignorovat všechny názory, které nás nějakým způsobem obtěžují. Ale abychom toho dosáhli, musíme vyhrát boj sami se sebou. Protože někde hluboko uvnitř nás, na dně našeho srdce, víme, že je skoro nemožné to ignorovat. I přestože se snažíme, nejde to. Musíme věřit v sami sebe, v naše dovednosti, být sami k sobě upřímní.

Život je nespravedlivý. Někdy se cítíme tak nedokonalí oproti ostatním lidem, kteří jsou nadanější, chytřejší či krásnější. Ale to, co nás činí dokonalými, není nadání, inteligence ani vzhled. Je to láska, kterou cítíme sami k sobě. Člověk, který si váží všeho, co má, ví jaké je to žít. Protože jakmile přestaneme být hrubí na sebe a začneme být reální ohledně našich dovedností, nikdo už nedokáže ovlivnit naše myšlenky. Tím dokážeme vzdorovat jakémukoliv nátlaku, který způsobují hlavně naší nejbližší.

Chyby děláme všichni – mladiství, dospělí i důchodci. Naše vady a chyby jsou tím, co nás dělá lidskou bytostí. Svět by byl příliš nudný pokud by všichni byli perfektní. Protože pozorováním nedokonalostí ostatních lidí zjistíme, že oni i dokážou rozumět pocitu zklamání, porážení a nedostatku. Chápu ten pocit úzkosti a bezmoci. Ale právě proto tito lidé jsou empatičtí a podpoří nás ve věcech, ve kterých si nevěříme. Do-

kážou s námi soucítit ve většině problémů. Protože si tím již prošli nebo stále prochází. Ale není to skvělý pocit mít při sobě někoho, kdo ve vás věří víc, než vy sami? A tito lidé vám budou pomáhat abyste mohli žít život, který si zasloužíte. Protože existují chvíle, kdy se nám zdá život příliš namáhavý, abychom v něm pokračovali dál.

Važte si takových lidí, protože ne každý člověk dokáže být takový. *Mika Le*

Lidi, které nemám rád

Dnes bych chtěl charakterizovat lidi, které bych nejraději hodil do budovy na které je napsáno BIOHAZARD. Takže tohle je varování pro lidi, kteří jsou takoví, a já říkám, že si vás najdu. Takže po tomto jaksi vzteku plném úvodu můžeme začít.

Všichni jistě znáte ten typ lidí, kteří už jako děti dostaly vše, co chtěly. Znáte je? Dobře. Tak teď si představte, že se jim povedlo se na někoho přilepit a vysávají z něj život. A tím, že dostali dost energie z nebohé duše někoho jiného, tak se rozmnožili. Tak a tito lidé existují všude kolem nás.

V poslední době jsem četl příběhy o těchto lidech a pár jich i viděl v televizi. Tito lidé jsou tak hrozně sobečtí a myslí jen na sebe, až to bolí. Ještě k tomu tohle učí své děti. A to jsem málem přeskočil, že používají taky svoje děti jako zbraň, aby dostali věci zadarmo. Nedokážou cítit, protože jejich myšlení je ve stylu: „Někdo ti umřel a měl velice hezkou věc? Tak to si ji můžu vzít, že“

Také někteří z nich mají tendence na všechny řvát, a hned každého posílat k soudu. A to je ta věc, kterou nechápu.

Sedíte v klidu v autobusu a máte v ruce mobil, a najednou někdo vám ho vezme. Jen tak, protože se to líbilo jejich dítěti. A když si ho zase vezmete zpátky, tak křičí „KRÁDEŽ!“ Zní to možná neuvěřitelně, ale i takovéhle případy existují. Jsou jako děti, které brečí vždy, když nedostanou to, co chtějí. Nikdy jsem nepochopil, jak někdo může vejít do restaurace a myslet si, že je lepší než servírky nebo ostatní zákazníci. Ale nikdo s tím nic neudělá. Tihle lidi to nechápu a ani nechtějí pochopit.

Sice se říká, že blbost nelze vymýt, ale tento typ lze zmenšit. Stačí čekat. Hodně dlouho. A abych to ukončil, řeknu, že jsem rád, že jsem nikoho takového ještě v životě nepotkal. A vy, kteří jste je kdy potkali, tak vás lituju. *Ladislav Sudek*

Vše se jednoho dne změní

Mým snem bylo, abych se stal politikem, neboť jsem věděl, že jsou bohatí, a já chtěl být taky bohatý. A sen se mi splnil. Jsem významný politik. Konečně si můžu koupit všechno, co potřebuju. Zprvu jsem ty peníze šetřil, abych mohl koupit rodičům nový domov. Byli jsme velmi chudí, žilo nás pět v jednom malém domku. Kupoval jsem svým sourozencům vše, po čem toužili (a co se dalo koupit).

Později mi ale lidé začali říkat, že jsem sobecký, že jsem se změnil. Nevěřil jsem jim, připadal jsem si stejný. Začala mi to ale říkat i moje rodina, Byl jsem na ně naštvaný, a tak jsem si koupil nový a mnohem hezčí dům, který byl jenom pro mě.

Jestli se ptáte, jestli jsem někdy měl přítelkyni, tak odpověď zní ne. Vždy u mě byla kariéra na prvním místě. Žil jsem si velmi šťastně, nikdo mě doma nevyrušoval, byl jsem tam sám. V celém velkém domě bylo ticho a mohl jsem se soustředit na svou práci.

Jak roky ubíhaly, práce politika už mě nebavila, a proto jsem se po několika letech rozhodl vrátit se zase domů. K rodině. Chodil jsem je sice navštěvovat, ale nikdy to nebylo doma. Vždy jsme si dali sraz někde venku, protože bydleli velmi daleko ode mne. Teď jsem se tedy vrátil. Jenom jsem vstoupil do toho domu, a už jsem ucítil, jak na mě všichni moji zírají. Byli taky velmi zaskočení. Byl to nepříjemný pocit. Cítil jsem, že nejsem vítaný. Myslel jsem si, že když přijdu a nikomu o tom předem neřeknu, že udělám všem radost a budou šťastní. Zaslechl jsem, jak někdo jde po schodech dolů. Byl to můj otec. Jeho pohled byl velmi nepříjemný, nebyla v něm žádná radost z toho, že mě vidí. Zapomněl jsem dodat, že vždy, když jsem se před tím jako politik scházel se svojí rodinou, nikdy u toho nebyl můj otec. Vždy mi řekli, že má nějakou práci nebo schůzi. Nikdy jsem se tomu nedivil, protože je ředitelem společnosti. Otec přistoupil ke mně blíže a v jednu chvíli jsem si myslel, že mi dá facku. Místo toho mě ale objal. Na jeho obličej se objevil velký úsměv, a proto jsem mu úsměv opětoval.

Najednou všichni okolo nás vykřikli: „VŠECHNO NEJLEPŠÍ!“ Málem jsem zapomněl, že mám právě dneska narozeniny. Pracoval jsem a pracuji celé dny a noci. Neměl jsem sebemenší tušení, že je dnes můj narozeninový den. Byl jsem velmi mile překvapený, neboť mi toto ještě nikdy nikdo neudělal. Nakonec jsme spolu celá rodina strávili moc hezký večer. Bylo už pozdě a proto jsem se rozhodl odejít. Rodina si myslela, že tu přespím. Byli z toho smutní, ale chápali, proč jsem to musím udělat.

Dny zase ubíhaly velmi rychle. Pracoval jsem hodně tvrdě, upevňoval svoji moc, a to už si o mně lidé za mými zády začali víc a víc říkat, jak moc jsem sobecký člověk, jak jsem lakomý, jak myslím jenom na sebe a nejsem ochotný někomu pomáhat. Všechno se mi doneslo. Už jsem to nemohl snést, a proto jsem se rozhodl se vším skoncovat. Dal jsem výpověď. Odešel jsem nadobro z politiky. Začal jsem si hledat novou práci. Napadlo mě, že bych mohl pracovat pro svého otce. Zavolal jsem mu. Neměl žádné námitky. Tak jsem šel pracovat pro něho, do jeho firmy, kde byl ředitelem.

Vše klapalo podle plánu, ale zdravotní stav mého

otce se stále víc zhoršoval. Takže jeho nejstarší syn, můj bratr (ach ano, byli jsme doma 3 bráchové) mě jmenoval jako nového ředitele.

Nikdo ve firmě z toho nebyl z té volby nadšený. Všichni věděli, že jsem velmi krutý a také velmi, velmi, ale velmi sobecký a bezohledný.

Potřeboval jsem pro svou novou funkci asistentku, ale kvůli tomu, že se mě lidé báli, bylo velmi těžké někoho vyhledat. Každý, kdo přišel, po brzy zase utekl. Je to smutné, ale bohužel pravdivé. Už jsem ani neočekával, že budu mít asistentku. Zase jsem byl na vše sám.

Jednoho dne do mé kanceláře vstoupila slečna, kterou jsem ještě nikdy v životě neviděl. Divil jsem se, že taky neutekla jako všichni ostatní. Zůstala. Měsíce ubíhaly, a ona byla stále mojí asistentkou. Nedala výpověď, ani když jsem se k ní nechoval dobře. Stále se sám divím, že to se mnou vydržela.

Jednoho dne nastoupila do firmy nová zaměstnankyně. Měla mi dát velmi důležité papíry, ale zapoměla je doma. Byl jsem velmi naštvaný, měl jsem jít na schůzku, kde jsem jim měl předat ty papíry. Nemohl jsem v sobě udržet vztek, byl jsem velmi rozhořčený. Omylem, doopravdy omylem, jsem ji strčil. Měla podpatky, a asi tušíte, co se stalo.

Vedle stála moje asistentka (zapomněl jsem vám říct, že se jmenuje, Jess). Jakmile zahlédla, jak nová zaměstnankyně padá, zběsile se rozběhla, aby ji mohla chytit. Naštěstí to stihla. Přitom mi ale Jess říkala velmi nemilé věci, jako například, že jsem bezcitný, arogantní, a jako třešničku na dort přidala, že jsem narcisa.

Nemohl jsem to dále poslouchat a vyběhl jsem z kanceláře. Nikdo mi nikdy do téhle doby neřekl takhle otevřeně a na rovinu, co si o mně myslí. Všichni se mě totiž báli. Bylo mi zle. Proto jsem se vrátil později zpátky do své kanceláře, sbalil si věci a odešel. Nasedl jsem si do auta, nastartoval ho a přitom jsem neměl sebemenší tušení, kam vůbec pojedou. Ztratil jsem pojem o čase.

Zastavil jsem se u nějaké hospůdky. Řekl jsem si, že se musím odreagovat od všech věcí a dám si jenom jednoho panáka. Však vy víte, jak to dopadne. Dáte si jednoho, druhého, třetího... ještě bych mohl pokračovat do nekonečna. Dosud nemám sebemenší tušení, jak jsem se vůbec dostal domů. Když jsem se po té noci probudil, strašně moc mě bolela hlava. Ta bolest byla nepopsatelná. Nemohl jsem ani vstát z postele. První, kdo mě napadl, že bych mu mohl zavolat, byla Jess. Je to moje asistenta, tak by mi mohla pomoci. Zavolal jsem ji... a kupodivu ona s tím neměla žádný problém, nic nenamítala. Zeptala se, co potřebuji. Požádal jsem ji, aby přišla. Pak jsem uslyšel, jak zazvonila, ale nemohl jsem vůbec vstát z postele. Tak jsem zakřičel, aby si vzala klíč, který byl schovaný pod rohožkou.

Vstoupila do mého pokoje, sáhla mi na čelo. Její ruka byla tak studená, a to bylo venku přes 25 stupňů. Odešla do mé koupelny a přinesla mokrý ručník, který mi dala na čelo. Řekla mi, že si mám odpočinout a mezi tím, že mi něco uvaří k jídlu. Ihned

jsem zavřel oči. Už dlouho jsem se tak dobře nevyspal. Vzbudil jsem se díky krásné vůni jídla, která prostoupila byt. Mělo to stejnou vůni, jako když mi kdysi mamka vařila dobroty, když jsem byl nemocný. Jess se celý den o mě starala. Přišel večer, byla tma, a proto jsem jí nabídl, že může přespat, To ale odmítla, má totiž svojí vlastní rodinu.

Po několika dnech, kdy mi bylo už mnohem lépe, jsem se rozhodl podle doporučení Jess jít k psychologovi. Pověděl jsem mu, jak často jsem ve stresu, že říkám něco, co někdy ani není pravda a jsem velmi náladový. Jako pomůcku k potlačení stresu mi dal antistresový míček. Aby vám pravdu řekl, vůbec mi to nepomáhalo, ale byla legrace si s tím hrát.

Jednoho večera jsem se rozhodl jít na procházku, abych si zklidnil mysl. Bylo už pozdě večer, foukal příjemný vítr. Šel jsem směrem k parku, venku nikdo nebyl. Byl jsem na ulici sám a vůbec mi to nevadilo. V parku jsem zahlédl jsem pár lidí, kteří šli vyvenčit své psy. Nikdy dřív jsem si nevšiml, že je nedaleko odtud les. Chtěl jsem se pokochat krásou přírody, ano, v té tmě. Nade mnou zářily hvězdy a svítil měsíc. Les byl obrovský, a kvůli tomu jsem si nedokázal zapamatovat cestu zpět, a zabloudil jsem. Zahlédl jsem, že se odněkud kouří. Šel tím směrem, a u ohníčku seděli tři muži, celí v černém. Jakmile se na mě podívali, ztuhl jsem strachy. Chtěl jsem utéct, ale nemohl jsem pohnout ani jedním svalem. Jeden z mužů se dlouhými kroky ke mně přiblížil. Srdce mi tlouklo neskutečnou rychlostí. Už jsem se psychicky připravoval na to, jak ji ublíží a proto jsem zavřel oči.

Muž: „Bože, proč zavíráš oči, nechci ti ublížit. Chtěl jsem tě jenom přivítat do naší party.“ To se mi ulevilo. Šel jsem se posadit k jejich ohni. Zeptal jsem se, co tu dělají. Ten samý člověk mi odpověděl: „Chceme zkusit, jestli jeden celý týden dokážeme vydržet žít někde v lese, neboť se chystáme na výpravu do Amazonie.“ Nikdy jsem nepotkal někoho, kdo by tam chtěl. Pověděl mi, že chtějí procestovat celý svět, je to jejich sen od dětství. Taky mám takovýto sen, ale nikdy jsem nikoho nenašel, kdo by šel se mnou, a hlavně si nemůžu dovolit, odjet na několik měsíců pryč. Zahlédl jsem misku plnou červených bobulí. Vstal jsem, přistoupil k misce a zakousl se do jedné bobule. Myslel jsem si, že to jsou brusinky. Pálilo to a já ji vyplivl. V tom se ozval jeden z mužů: „Člověče, proč jíš pepř!???? Ty jsi opravdu zvláštní člověk.“ Cítil jsem se velmi trapně, chtěl jsem z toho místa zmizet. Byl jsem rudý jak rajče, ale oni se nezlobili. Celou noc jsme si spolu povídali, ani jeden z nás neusnul. Slunce pomalu vycházelo, už jsem se s nimi musel rozloučit a tak jsem jim popřál hodně štěstí do života. Vrátil jsem se domů a vypravil se zase po delší době do práce. Kvůli tomu, že jsem nespál, musel jsem si dát velmi, vlastně extrémně silnou kávu, abych vůbec zůstal vzhůru. Vstoupil jsem do kanceláře s úsměvem a všechny lidi kolem sebe jsem srdečně pozdravil. Lidé se na mě koukali zmateně.

Vůbec nemám tušení, co to do mě vjelo. Nedomůžu už ublížit nějaké maličké mušce, natož člověku. A to vše díky třem mužům, které jsem potkal v lese.

Liliana Bui

Nejkrásnější moment v životě

Krásný okamžik může být velmi jednoduchý. Může se stát na tom nejzajímavějším místě nebo na tom nejběžnějším místě, v tu nejočekávanější chvíli nebo v nikdy očekávaném momentu, s těmi nejsociálnějsími lidmi nebo naopak nejotravnějšími. Zkrátka kdekoli, kdykoli a s kýmkoli, na koho myslíte nebo úplně s někým, koho vůbec neznáte nebo dokonce s někým nesympatickým.

Takové okamžiky přicházejí a odcházejí mrknutím oka. Někdy jsou zachyceny na fotografii nebo zaznamenány. Nikdo z nás nemá skvělou paměť, abychom si pamatovali každou událost, která se nám přihodila. Ale když si na nějakou občas vzpomeneme, tak v tom momentě pochopíme, proč si ho pamatujeme, proč se nám objeví úsměv na rtech, aniž bychom si to uvědomovali. Protože je nějakým způsobem pozitivní, přináší nám tu nejmenší radost, dělá nás tím, kým jsme, a zanechává význam v našem životě. A proto zůstávají v naší paměti po zbytek našeho života.

Ale co je ten nejkrásnější moment? Nemusí to být událost ani nějaký úsek našeho života. Nebo máme i pocit, že neexistuje žádný okamžik, který se nám zdá být dost radostný, příjemný. Jenomže nejde o to, abychom hledali něco významného, vážného, protože v podstatě to co je nejkrásnější, je náš život sám o sobě. My jsme se objevili na této planetě z určitého důvodu, který zůstává pro nás navěky neznámý. Žijeme každý den s tím, že víme, že jednou zemřeme.

Bohužel vím, že pro všechny lidi není život tak nádherný, jak zde zmiňuji. Jenomže nejhorší je ta myšlenka, že pouze štěstí a radost v životě znamená skvělý život. Ale i smutek v životě dělá život krásným. Lidé si myslí, že pouze pohodlný život je nádherný. Ale i bolest a trápení je pěkné. Nesouhlasím s tím, že přijímání dělá život báječným, ale i vzdát se něčeho znamená přijmout.

Prozradím vám jedno tajemství. Pracujete pilně na něčem velmi dlouho, strávíte nad tím dny a noci, ale žádný úspěch z toho nemáte. Ale mějte na

mysli to, že musíte mít trpělivost. A víru. Jenomže když se vám nevyplatí ta píle, ztrácíte důvod, proč v něčem musíte pokračovat. Budete plakat, protože jste nedosáhli očekávaný výsledek. Ale právě ta bolest z neúspěchu vám dá ten pocit, že život je doopravdy nádherný. Není důležité, abychom se snažili být dokonalí. Protože naše vady a někdy i neúspěchy jsou mnohem hezčí než naše úspěchy, tvoří to nejkrásnější našeho života.

Pokud by byl život podle našich představ, všechno by pak bylo nudné. Proč bychom četli knihu, když víme, jaký má konec? Proto se všechno děje tak neočekávaně a někdy není něco tak, jak si přejeme. Ale nic bychom si neměli ani představovat. Sice každý sám sebe vidí někde v budoucnosti a sní o tom, že takový bude, až se stane dospělým, ale pokud bychom si to všechno plánovali napřed, kde je pak ta radost z úspěchu, ty momenty rozpaků a váhání. Měli bychom žít v přítomnosti, právě v tomhle momentu. Neměli bychom si připomínat minulost, protože někdy ona nám brání něco učinit. A především, neměli bychom ničeho litovat, protože žijeme pouze jednou. Nikdy se nedozvíme, jak by to dopadlo pokud, bychom zvolili jinou možnost. Každé naše rozhodnutí ovlivňuje lidi kolem nás, kteří mají vliv na další, a právě takhle funguje svět.

Život je velmi namáhavá stezka, kterou si každý musí projít. Jestliže upadne, postaví se znovu a bude pokračovat. Nikdo neví, co nás čeká jak během cesty samé, tak i na jejím konci. Ale určitě každý máme důvod, proč dále pokračujeme a snažíme se. Proč se nevzdáme a trváme na tom jít dál. Je to vášně. Vášně k něčemu či někomu je záminkou k tomu, abychom se usmívali a pokračovali dál po té mnohdy hodně trnité stezce. Žít život bez vášně se neliší od toho být mrtvý.

Věřím, že každý z nás dokáže najít alespoň jednu maličkost, která nám dá pocit, že život je doopravdy tak nádherný. Zkuste se zamyslet!

Mika Le

Maturitní ples

Jednou jsem byl takhle na večírku. Dobře nebylo to jednou, ale od začátku roku už to bylo po několikáté, že jsem to už ani nedokázal spočítat. Každý člověk v mém věku měl maturák. I když moje třída měla svůj vlastní maturitní ples, nemohl jsem si s kamarády nechat ujít jakýkoliv jiný večírek. Byla to tradice v posledním roce střední obrážet každý pátek plesy, a tradice se nesmí porušovat. Já jí rozhodně tenhle rok neporušil. Na každý ples jsme si s přáteli parádně užili, hlavně když jsme celý večer trávili u baru a do sálu jsme se šli podívat jen na vystoupení.

Náš ples jsme měli už za sebou a já trávil nejspíše už poslední večer u baru. Čekal jsem na své povedené kamarády, ale naštěstí mně samotného dlouho nenechali. Pavel a Petr dorazili a rovnou jsme si objednali drinky. Ještě jsme, ale na někoho čekali. Jeden nám v partě chyběl. Stěžovali jsme si, jak mu to zase trvá dlouho a já se pravidelně ohlížel na schody, jestli už se neuráčil přijít. Začali jsme už druhé kolo s drinky, když se za mnou ozvalo: „Nezačali jste beze mě, že ne?“

„Hej, co ti tak dlouho trvalo?“ divil se Petr a já se otočil za sebe. Pohled mi padl z opozdilce vedle něj na menší holku v sytě tmavých modrých šatech. Nebyla to žádná jeho holka, ale jeho sestra, která je mému nejlepšímu kamarádovi neskutečně podobná. Nikdo nemohl pochybovat, že to jsou sourozenci.

„Ty jsi s sebou vzal svojí sestru?“ podivil jsem se naopak já, a hned jsem se začal hrozně smát. Lukáš svou sestru prostě musel vzít a ještě k tomu na ní musí dávat pozor. Tak chápete, že se tomu prostě nedalo nesmát.

„No tak, to abych už šla,“ prohlásila za ním Jana, jeho sestra. Lukáš to odmávl a objednal si s námi rum. Bylo to stejné jako každý večírek a my jsme se rozhodli se trochu od baru vzdálit. Nemuseli jsme ani moc. Zašli jsme za roh, kde byla další část velkého baru, a mířili se to ke schodům, jenže Lukáš se něco zarazilo.

„Co to piješ?“ zeptal se. Netušil kolik už je hodin, ale všichni už jsme v sobě měli hodně panáků. Jana mu odpověděla kolu, ale ta byla tak průhledná, že by jí to ani nevěřil slepý. Lukáš si bez jakéhokoliv souhlasu vzal její sklenici a napil se.

„Jaká Cola? To je rum s kolou,“ pomlaskl si Lukáš a začal se ptát, kdo jí tohle pítí nalil. Chtěl jsem se zase smát. Jana neřekla jedině jméno, proč by to taky svému povedenému bratříčku vysvětlovala. Bylo jí šestnáct, za pár měsíců měla slavit sedmácté narozeniny, nebylo jí už deset. Stoupl jsem si k nim a Janu z kroužku jejích kamarádek vytáhl za ruku na nohy.

„Jestli chceš pít, tak si musíš objednat něco lepšího,“ říkal jsem jí, držel jsem si jí blízko sebe a vedl jí k baru. Lukáš se mnou souhlasil, a mezitím, co Pavel a Petr zmizeli někde dole pod schody, tak já opíjel s Lukášem jeho sestru.

Nikdy dřív jsem jeho sestru neřešil. Jana procházela vždycky okolo mě, aniž jsem si ji nějak blížě všímal. Ale ten večer se něco změnilo, a já vážně nevím, jestli to bylo tím alkoholem, nebo těmi jejími šaty. Smáli jsme se, povídali a panáky se nám točily pod rukama. Z alkoholu byla víc upovídáná, víc než jindy, a já se opovážil jí vytáhnout i dolů na parket. Bylo už po půlnočním překvapení a zrovna v tu dobu začala ta pravá párty.

„Jano, v jednu máš být doma,“ upozornil jí její bratr a mě to trochu namíchlo. Díval jsem se na Janu. Najednou to bylo takové káčátko lehce unavené, ale přesto tak upovídáné. Bolely jí nožičky a moc se jí nikam nechtělo, a tak jsem se rozhodl ji doprovodit. Držel jsem si ji u sebe, aby se po cestě neskácela jako plaňky a nezapomněl jí dát pusku na dobrou noc.

A tak to skončilo, nebo to tak spíš skončit mohlo. Mohl jsem na to zapomenout a ráno se probudit s pouhou kocovinou, ale místo toho jsem na ni myslel další měsíc. Míjel jsem ji na chodbách a vždycky jsem se za ní jako pejsek otáčel. Bylo to zvláštní a vůbec jsem se nechápal, protože to byla sestra mého nejlepšího kamaráda. Nemohl jsem si přeci s ní něco začít, jenže jsem si zkrátka asi nedokázal poručit. Sem tam jsem ji vozil do jídelny, a když už jsme měli my jako oktávání volno před maturitami, tak jsem ji dobrovolně vozil ráno do školy, aby se moc nenachodila.

„Neměl by se spíš učit na maturitu, než mě vozit?“ zeptala se mě, když jsem jí takhle jednou nabíral před školou a měl jí vést domů. Chtěl už jsem se začít vymlouvat, že už všechno umím, ale ona měla v podstatě pravdu. Sotva jsem se na poznámky podíval. A tak jsem klasicky pohodil rameny. Celou cestu se chtěla bavit jen o maturitách. Maturita byl jeden velký problém. Nevěděl jsem, kam dřív skočit a zároveň jsem nemínil dělat nic. Nešlo pracovat a učit se, když mě pořád rozptylovala.

A tak mi v to osudné pondělí nezbyvalo nic jiného, než se strachem a s upoceným čelem si sednout do lavice a horečně se modlit za to, abych dobře napsal písemnou část z češtiny. Každý si ze zadaných témat vybíral něco jednoduchého, jako byla třeba zpráva. V tom mě to ale něco blesklo hlavou. Osvícení. Vybral jsem si povídku a začal psát o tom večeru s Janou... A kupodivu jsem měl tuhle písemnou část za jedna.

Kateřina Stárková

Černá hodinka

Slunce svítí jako o závod, ptáci zběsile štěbetají, jaké to poklidné ráno... Vlastně já o tom zase tak moc nevím, protože jsem celou tu dobu koukala do svého mobilu. Možná by mě nezabilo kdybych ho na chvíli odložila.

„Světlo! Fuj!“

Jo, zabilo mě to.

Vlastně on je už večer a venku běsní bouřka. Kvůli tomuhle jsem odložila svůj poklad? Měl to být skvěle strávený večer. Byl nabitý a já měla spoustu plánů. Koukat na seriály, na filmy, zavolat kamarádům a jednou za čas si zajít pro jídlo nebo na záchod. Jak říkám, spoustu plánů. Jenomže najednou...

Moje mysl byla prázdná, temná. Jako bych byla někde uvězněná. Byla jsem uprostřed ničeho. Nevěděla jsem, co se děje. Bylo to jako zlý sen. Nevěděla jsem, jestli mám začít křičet o pomoc nebo se smířit s tím, že už jsem tu navždy uvězněna.

„Je bouřka a vypadl nám proud. Můžeš přestat být tak dramatická?“

Aha, tak proto ta tma. V celém domě zhaslo světlo. Tak dobrý, nic se neděje. Teda vlastně... Na mobilu se mi zobrazilo, že jeho baterka je už jenom na 1%. (orchestr začíná hrát dramatickou hudbu) Jelikož jsem ani neměla nabitou svoji powerbanku, uvědomila jsem si, že jsem... v háji.

Začala jsme přemýšlet, jaké věci bych mohla dělat, když nemáme elektřinu, a abych byla upřímná, těch možností moc nebylo. Možná by jich bylo víc, kdybych to mohla najít na mobilu, jenomže ten už chcípnul, takže si budu muset vystačit s tím, co mi vypadlo z hlavy.

Málem jsem uronila slzu, když jsem si uvědomila, že budu muset v téhle neutěšené realitě snad začít i číst knihy, nebo něco ještě horšího, začít se učit při svíčkách.

Cítila jsem se tak osamělá, tak prázdná... možná to bylo kvůli tomu, že jsem měla hlad a v pokoji byla taková tma. Věděla jsem, že budu muset vzít věci do vlastních rukou a vyřešit to jako správný zodpovědný člověk.

„Mami, půjčila bys mi svoji powerbanku?“

„Vždyť je vybitá, naposledy když si ji použila, tak už jsi ji nenabila. A pak se divíš, že ti nerada svěřuju svoje věci.“

„To je mi líto. A svůj mobil mi půjčíš?“

„Zavři za sebou prosím dveře.“

Byla jsem na dně. Nevěděla jsem co mám dělat. Hrozně jsem se nudila a moje jediná možnost opravdu byla kniha. Zachumlala jsem do postele, zapálila svíčku otevřela jsem knihu a začala se čtením.

„No když se tak nad tím tak zamyslím, není to tak šp...“

Tak se mi zdá, že ta kniha mi přeci byla k něčemu dobrá... Už dlouho jsem se totiž tak dobře nevyšpala. Nesudte mě. Určitě jste taky někdy usnuli při přečtení poloviny názvu první kapitoly.

Pavčina Nguyen

Ruská krev

Pokračování z minulého čísla

„Takže Natasha,“ nadchl se a na tváři se mu pohrával vítězný úsměv, který mu ale hned zamrzl po mém pohledu.

„To tu budeš otravovat pořád, i když budu jíst? A přestaň už sledovat můj hrudník!“ napomenula jsme ho. Zvedl ruku a zaluskal na servírku... teda na Beth. Zavolal, že si dá Colu. Beth mu přivezla sklenici přeslazené tekutiny a položila jí na stůl.

„Jsem Joe.“ představil se. Byla jsem trochu překvapená. Tenhle kluk s modrýma očima a přegelovanými hnědými vlasy má jméno? O ty vlasy by se dalo zlomit i koště, vypadaly jako z plastu. Pokřčila jsem s nezájmem rameny. Napila jsem se džusu a zakousla se do jednoho šťavnatého sendviče. Byl výborný se slaninou, sýrem, vajíčkem a salátem.

„Nechtěla by si se přidat k našemu týmu mezi roz-tleskávačky? Kdyby mi fandila taková kráska, tak bych byl nejlepší.“ navrhlo mi nageťované pako.

„Ani ne. Mám na práci mnohem důležitější a zábavnější věci, než se zahazovat s vámi.“ odpověděla jsem, ale Joe se hned začal zajímat. Choval se jako malé dítě. Odbyla jsem ho, že mu do toho nic není.

„Ještě jsme spolu neskončili. Já si tě najdu, mrkl na mě, zvedl se konečně od stolu a odešel dozadu ke své partě. Mohla jsem si ho pořádně prohlédnout. Sice zezadu, ale i tak nevypadl hrozně. Řekla bych, že byl i dost hezký, ale nad tím jsem ihned zakroutila hlavou. Jeho sportovní postava se nesla mezi stoly. Na sobě měl džíny s páskem a bílé tričko, které zvýrazňovalo jeho vypracované svaly.

Při pohledu na jeho vymakaná záda jsem si musela skousnout ret. Přemýšlela jsem nad blbostmi. On byl jedna velká blbost. Zakroutila jsem hlavou a raději se otočila zpátky ke svému talíři. Po jídle jsem se zvedla a došla k pultu za Beth.

„Beth? Nevěděla bys něco náhodou o nějakém pronájmu? Nejlepší by byla nějaká levnější garsonka tady poblíž,“ naklonila jsem se přes pult, aby mě slyšela jen ona. Zamyslela se a při tom čistila sklenice.

„Tak to nevím...“ zakroutila hlavou, „Proč nezkusíš kolej? Když si student, tak tě tam v pohodě vezmou,“ napadlo ji. Zamyslela jsem se nad tím. Možná to nebyl až tak špatný nápad. Ale i tak se mi nelíbil.

„No jo, ale tam bych byla na pokoji ještě s někým a já mám ráda klid a svůj osobní prostor,“ přiznala jsem se jí, což ji trochu rozesmálo, ale pochopila mě. Nedokázala mi poradit, tak jsem se vrátila zpátky do boxu a pozorovala lidi venku. Musela jsem něco vymyslet, kolej byla poslední možnost.

„Tak jsem si vzpomněla. Můj známý pronajímá malý byt, poblíž, o dva bloky dál bys měla odtud školu,“ přiletěla ke mně radostně Beth. Netušila ani jakou radost mi udělala.

„Fakt?“ potřebovala jsem se ujistit, jestli jsem se nepřeslechla. Beth souhlasně přikývla hlavou.

„Tak to je boží! Mohla bych se tam někdy jít podívat?“ rozzářil se mi úsměvem obličej.

„Jo, já myslím, že jo. Jen netuším kdy, ale tak to mu zavolám. Stejně si myslím, že to opravdu drahý nebude, protože už to chce pronajmout docela dlouho. Bude rád, že se nějaký zájemce našel,“ odjela k pultu, kde si vzala mobil.

„Počkej, nejsou tam feťáci nebo něco takového, že tam nikdo nechce bydlet?“ zděsila jsem se.

„Ne. To ne. To se neboj,“ rozesmála se „Jen nikdo nechce bydlet v tak malém bytě.“ dodala. Nepochopila jsem to, ale bez další poznámky jsem přikývla. Čekala jsem, až si to domluví se svým známým.

„Tak zítra po obědě se tu zastaví.“ řekla mi a já chtěla vyskočit na stůl a skákat radostí. Mnohokrát jsem jí děkovala a nakonec ji i objala. Odešla jsem naprosto šťastná z bistra. Byla jsem tak ráda, že jsem se nemohla dočkat zítřka.

-6-

Sluneční paprsky pronikaly skrz velká okna v hotelovém pokoji a lochtaly mě jemně po tváři. Převalila jsem se na druhý bok, ale to už jsem byla úplně vzhůru a nebyla schopná znovu zabrat. Vstala jsem a běžela se upravit. Nanesla jsem si na řasy lehkou vrstvu řasenky a s obličejem jsem byla hotová. Přeběhla jsem zpátky do pokoje ke skříni, kde jsem vyhrabala nové džíny, které jsem si koupila a do nich si zastrčila bílé tílko. Milovala jsem bílou barvu, přišla mi tak elegantní, čistá a pravdivá.

Snídaní jsem si dala zase u Beth v bistro. Ten podnik se mi líbil, sálala z něj příjemná atmosféra. Tentokrát jsem si ale nedala další kalorickou bombu, ale jenom ovocný salát. Dnes jsem se nechtěla tolik přecpávat, chtěla jsem ochutnat zdejší plodiny. Nakonec jsem se stejně z bistra zvedla a procházela po městě.

Připadala jsem si jako v úplně jiném světě. Všechno tady bylo v pohodě, nikde žádný problém, nikdo nic neřešil a všechno to tu bylo tak uvolněné. Přemýšlela jsem, jestli to není kvůli prázdninám. Chtěla jsem o městě, kam se měl uchýlit můj život

na hodně dlouho, vědět úplně všechno.

Čas utekl rychle a já spěchala zpátky do bistra za Beth, abych neprošvihla schůzku s jejím známým. Oddechla jsem si, že tam ještě nepřišel. Nesnášela jsem, když jsem to byla já, na koho se čekalo. Beth zrovna končila a předávala šichtu paní s trvalou na hlavě.

„Emily, to je Natasha. Moje nová kamarádka, která se přistěhovala až z Ruska. Natasho, to je Emily. Nejúžasnější osoba, kterou znám. Je něco jako moje máma,“ představila nás. Emily mi byla hodně příjemná. Měla jsem z ní pocit, že ať bych jí řekla cokoli, ona by to pochopila a poradila by mi.

„Těší mě.“ natáhla jsem k ní ruku.

„Tykej mi. A to jsi tady sama, holčičko?“ při jejím oslovení jsem se musela usmát. Nevadilo mi, dokonce se mi i líbilo.

„Ano. Přestěhovala jsem se sama.“ přitakala jsem, ale než jsem stačila se nějak dál rozpovídat, tak do bistra vpadl malý blondatý muž, který měl na očích velké tmavé brýle.

„Ahoj Beth!“ pozdravil ji a skočili si do náručí. Plácali se po zádech a smáli se. Když se odtrhli, tak mě Beth představila. Jmenoval se Alan a já zjišťovala, že Beth se bavila s moc fajn lidmi.

Alan mě i Beth odvedl z podniku a vedl nás po ulici k vysokému cihlovému domu. Cesta trvala možná pět minut, a to už se mi líbilo. Dům měl velká dřevěná vchodová vrata, které vypadala hodně bytelně. Alan vytáhl klíče z kapsy a odemkl dveře. Během toho mě začal zpovídat, proč jsem tu a co od života chci. Bez problémů jsem mu odpovídala, brala jsem to tak, že potřebuje vědět něco o možném nájemníku.

„Tady dole bydlí paní Willsonová. Osmdesátiletá babka, která je tady domovnicí. Je vážně milá, když si tě oblíbí,“ řekl mi Alan, když jsme procházeli kolem prvních dveří v přízemí. Chápavě jsem přikývla.

„A když ne?“ zajímalo mě. Zastavil se na prvním schodě a otočil se na mě. Vzhlédl ke stropu a dělal, že se zamýšlí.

„Tak zažiješ peklo.“ odpověděl mi s vážnou tváří, ale hned na to se rozesmál a já nechápala, jestli to myslel vážně, nebo dělal celou dobu srandu. Vystoupali jsme až do posledního patra, kde byly čtyři dveře. Odemkl druhé zprava a já se podívala s úsměvem na Beth.

„Tak prosím.“ pobídl mě dovnitř Alan. Vstoupila jsem do místnosti a byla překvapená. Malými okny prosvítalo světlo na tmavou podlahu, která díky svému stáří vypadala dokonale. Po mé levici hned vedle mě byla stará lednice a krátká linka s dřezem. To bylo všechno, jinak byla malá místnost úplně prázdná. Nevypadalo to vůbec špatně. Žádné plísňe na zdech jsem si nevšimla, a když jsem si vyzkoušela otevřít skříňku u linky, tak fungovaly. V hlavě už mi běhal plán, jak bych si to tady vybavila.

Otevřela jsem dveře do dalšího pokoje. Byl menší než ten před tím. Krásně by se tam vešla postel a velká šatní skříň. Vyměřovala jsem pohledem každý metr a začínala jsem tušit, že ten byt bude ten pravý. Podlaha byla stejně oprýskaná, jako v té první.

V pokoji byly ještě jedny dveře, které vedly přímo do koupelny. Byla opravdu hodně malá. Nejmenší

místnost a vypadala úplně nejhůř. Všude rez a vodní kámen. Vrátila jsem se do první místnosti, kde čekala Beth s Alanem a vášnivě si tam o něčem povídali.

„Tak co? Bereš to?“ zeptal se Alan. V jeho očích bylo vidět, že by byl opravdu rád, kdyby konečně našel zájemce.

„Asi jo. Když mě tady necháš udělat pár úprav, hlavně s tou koupelnou.“ řekla jsem a otevřela lednici. Samozřejmě nebyla zapojená, ale hrozně nevypadala.

„Dělej si tu, co jen chceš. Jen chci platit nájem přesně.“ upozornil mě. Chápavě jsem přikývla. Neviděla jsem v tom žádný problém, protože já si tyhle věci vždycky hlídala.

„Takže to bereš?“ zeptal se znovu a já zkusila otevřít okno. Musela jsem se přesvědčit, že tu všechno funguje a nerozpadne se to hned, když se toho dotknu. Okno se dalo v pořádku vysunout a drželo samo v poloze, kam jsem ho zvedla. Otočila jsem se na Alana a zářivě se na něj usmála.

„Jo. Ráda bych tu bydlela.“ odpověděla jsem mu. Na tváři se mu rozzářil šťastný úsměv. Zároveň si oddech, protože z něho spadl velký kámen. Byl rád, že se už o ten byt nemusí nějak starat.

„Tak to je parádní. Tak se dohodneme na nájmu, a kdy mi ho budeš posílat. Ale opravdu budu to chtít přesně. Nechci čekat a pak ještě zjistit, že mi přišlo málo, než mělo.“

„Neboj se. Budu nájem posílat včas a nebude to ani o dolar málo,“ ujistila jsem ho úsměvem. Potřásli jsme si rukou a Alan ze svého batohu vytáhl papíry. Položil je na linku a přidal k nim propisku. Prolítla jsem smlouvu očima rychle, ale ničeho špatného jsem si nevšimla. Alanovi jsem věřila, byl to jen přeci kamarád Beth, a tak jsem uchopila propisku a podepsala se. Všechno bylo stvrzeno mým podpisem a já cítila, jak ze mě opadl kousek tíhy. Konečně jsem měla pevnou střechu nad hlavou a nemusela jsem trávit už ani o minutu navíc v hotelu.

Podepsala jsem, jak originál pro něj, tak i kopii pro mě, kde jsem si zvýraznila částku nájmu za měsíc a Alanův bankovní účet.

„Už se můžu rovnou nastěhovat?“ zeptala jsem se ještě.

„Jasně. Je to tvoje.“ pokrčil rameny a dal mi dvoje klíče. Poděkovala jsem a stále v sobě dusila tu ohromnou radost. Mé zabydlování v Americe mi šlo zatím perfektně podle plánu. Řítla jsem se rychlíkem ke svému snu bez zastávek. Cítila jsem ho už tak blízko.

S Beth i s Alanem jsem se rozloučila a já zůstala v čerstvě nabytém bytě sama. Vyskočila jsem radostí do vzduchu a zatleskala si. Strhnutá všemi pocity jsem se svalila na podlahu a těkala očima po každém kousku bytu. Nemohla jsem se dočkat, až si to tu vybavím.

„Tak jo. Teď si to tu trochu vybavíme, abych tady mohla žít.“ spráskla jsem ruce a s úsměvem se rozhlédla znovu po celém bytě. V hlavě mi už začaly lítat myšlenky, jak to tam má vypadat. Hlavně jsem chtěla, aby z celého bytu vyzařovala roztomilá útulnost.

Se zlatou kartou od rodičů jsem vyběhla z bytu, který jsem nezapomněla zamknout. Seskákala jsem schody a v přízemí jsem narazila na starou paní, která právě zametala chodbu. Musela to být paní Wilsonová. Stařen-

ka, která vypadala, jako by jí bylo přes sto let, ale přesto jsem z ní cítila jakousi sílu, a i když jsem ji neznala, už teď jsem z ní měla respekt.

„Dobrý den. Vy musíte být paní Wilsonová. Jsem Natasha a bydlím nahoře v posledním patře.“ pozdravila jsem a představila se. Natáhla jsem k ní ruku. Sjela si mě pohledem a zastavila se u mého obličeje. Přeměřila každý centimetr a mně připadalo, jakoby ve mně četla a už v tu chvíli, co mě uviděla, o mně věděla naprosto všechno. Přesto se na mě mile usmála a ukázala mi svou řadu zářivě bílých umělých zubů.

„Těší mě. Jste moc milá. Jen vás drahoušku chci upozornit na pár pravidel,“ opřela si koště o zeď hned vedle otevřených dveří do svého bytu. Nenápadně jsem nakoukla a spatřila jsem tam spoustu krámů a prolézaček a pelíšků pro kočky.

„Dobře. Přizpůsobím se, ale věřím, že nebudu dělat problémy,“ nepřestávala jsem se usmívat. Paní Wilsonovou to také trochu pobavilo. Připadala mi strašně milá, ale autoritu měla. Vypadala přesně jako pohádková babička, která princezně poradí v pravou chvíli. Potom ale zvažněla a zabodla do mě svůj přísný pohled.

„Takže... hlavní dveře musí být vždycky zamčené, já totiž nechci, aby se mi po baráku potulovali nějakí cizí lidé. Nepouštět hudbu na celý barák a nějaké párty a mejdany tady taky nechci vidět. A ráda bych, aby se dodržoval rozvrh na uklízení chodeb a schodů,“ seznámila mě s pravidly.

„Dobře. Beru vše na vědomí. Jen jak je to s tím rozvrhem? Abych náhodou neprošvihla to, kdy mám uklidit.“ na všechno jsem přikývla a snažila si tuto dámu raději předcházet. Nechtěla jsem si u ní zadělat na malér.

„Drahoušku, ty jsi snad anděl,“ překvapila jsem ji a ona se najednou rozzářila, jako sluníčko. „Zapišu tě hned zítra do rozvrhu, který vždycky visí tady dole na nástěnce vedle schránky, jako i domovní řád.“ U slov domovní řád zvýšila hlas, ale měla ze mě velkou radost. Ukázala za mě na zeď, kde visela nástěnka. Rozloučila jsem se s ní a byla na odchodu, ale před dveřmi jsem se zastavila.

„Paní Willsonová!“ otočila jsem se a houkla na ní. Paní Willsonová se vrátila pár kroků do chodby.

„Copak drahoušku?“ na její oslovení jsem se zaculila. Líbilo se mi, takhle mi nikdo nikdy neříkal.

„Nevěděla byste o nějakém levném, ale kvalitním obchodě s nábytkem?“ zeptala jsem se v domnění, že ona bude všechno vědět. V tom jsem si uvědomila, že se trochu podobá mé babičce. Ona taky všechno věděla, nic pro ni nebylo problémem a NE pro ni nebylo slovo.

„Ale samozřejmě. Dojdi si do Nábytek Housing. Pracuje tam můj synovec Paul. Je mu dvacet čtyři a má zrzavé vlasy. Řekni, že tě posílám a on ti poradí.“ mrkla na mě. Nevěděla jsem, proč mně zahrnula zrovna informací kolik mu je, ale tisíckrát jsem jí děkovala. Vlepila jsem jí pusku na tvář a vylítla z domu. Hned jsem stopla taxi a oznámila taxikáři název obchodu, kam jsem potřebovala. Pouze přikývl a rozjel se ulicí. Bylo vidět, že ho asi jeho práce baví, protože se celou cestu tvářil, jako kakabus.

-7-

Stála jsem před obrovskou budovou tvaru kostky s velkým červeným nápisem: Nábytek Housing. Ve výlohách jsem okoukla nějaké kusy nábytku. Bylo to moc pěkné, a tak jsem si rozpustila vlasy a odhodlaně vkročila dovnitř samo otevřenými dveřmi. Uvnitř bylo příjemně chladno, ale slečna u

pokladny už tak příjemná nebyla. Seděla tam mladá dívka, která nemohla být starší jak já. Musela tam dělat brigádu, ale jediné, co tam dělala, bylo, že seděla na vysoké židli, vlasy měla dlouhé až pod zadek a lakovala si nehty rudým lakem. Měla protáhlý obličej a až nepřírozeně velké oči, které dělaly její obličej mnohem zajímavější. Vůbec si mě nevšímala, udělala jsem tedy několik kroků k ní a nenuceně jsem si odkašlala. Zavzdušnila se a hodila po mě otrávený obličej.

„Co si přejete?“ zeptala se nevrle a svůj pohled vrátila zpátky k nehtům. Brala jsem to s úsměvem, třeba měla přestávku a já jí vyrušila.

„Dobrý den. Já hledám Paula. Eh... má zrzavé vlasy. No posílá mě jeho...“ nestačila jsem to ani doříct, když mě přerušila.

„Willsoně!“ houkla někam do prostoru, „Hledá tě tady nějaká...“ zastavila se a sjela si mě pohledem. Odfrkla si a z jejího pohledu na mě, jsem hned poznala, že mě má za trapnou nicku. Než ale stačila cokoliv doříct, už se k nám rtil vychrtlý, ale vysoký kluk s afrem zrzavých vlasů a na očích nosil velké brýle se silnými černými obroučkami.

„Kdo že mě hledá?“ zeptal se trochu zadýchaně té dívky za pokladnou, která už mi svou arogancí pila krev a já měla sto chutí jí proplesknout. Ona jen pohodila hlavou směrem ke mně. Paul se na mě otočil a mile se usmál. Pozdravil mě a pořád se na mě díval, že pomalu ani nemrkal.

„Dobrý den. Posílá mě vaše teta, paní Willsonová.“ podala jsem mu ruku, on ji chytil, ale místo potřesení si hřbet mé ruky přiložil ke rtům.

„Tykej mi. Jsem Paul. Co přesně potřebuješ, máme tady totiž všechno. A jak se má teta? Dlouho jsem u ní nebyl, ale jak se tak koukám, asi se brzy zastavím.“ díval se mi do očí. A mně se zdálo, že můj mozek odjel na dovolenou. Nedokázala jsem vnímat, ani přemýšlet, natož odpovědět. Úplně mě odrovnal svým činem, nečekala jsem, že mi políbí hřbet ruky, jako bych byla princezna ze středověku. Líbilo se mi to. Zavrtěla jsem hlavou, abych se probrala a vytrhla svou ruku z jeho sevření.

„No dneska jsem ji viděla poprvé, takže nevím, jak se má, ale vypadala dobře. Potřebovala bych ze všeho nejdřív postel.“ pokrčila jsem s úsměvem rameny. On přikývl a vedl mě prodejnou někam bůhví kam.

Paul mi začal ukazovat jednu postel za druhou a u každé mi řekl něco vtípného. Takže jsem se v postelích zkušebně válela smíchy.

Naštěstí jsem si do kabelky, kterou jsem měla sebou, jsem si vzala papíry od Alana, ve kterých byly rozměry pokojů. Ukázala jsem je Paulovi a k tomu mu vyprávěla svou představu, jak chci, aby to tam vypadalo. Nakonec jsem si vybrala dvojlůžkovou postel, která měla čelo z černých trubek, a vlastně celá byla z kovu. K tomu jsem si vybrala velkou šatní skříň s kovovým zdobením, aby mi ladila k posteli.

Mezi uličkami s nábytkem jsem narazila na pěkný věšák ve stejně tmavě hnědé barvě, v jaké jsem měla linku. Linku jsem chtěla v bytě nechat, jen jsem ji měla v plánu hodit do pucu.

„Řekla bych, že mám už asi všechno.“ podívala jsem se na Paula, když jsme vybrali matraci. Ten se zamračil a podíval se do papírů.

„A co dáš do té hlavní místnosti?“ zeptal se zamýšleně.

„Ten věšák?“ odpověděla jsem spíše otázkou. Paul se rozesmál na celou prodejnu a jeho smích byl tak nakažlivý, že jsem se musela usmát taky.

„Proč si nechceš zařídit i tu hlavní místnost?“ zeptal se a v jeho hlase byl stále slyšet smích „Nemáš už peníze?“ došlo mu, ale vypadal trochu překvapeně.

„Ne, to ne. Peněz by bylo dost, ale jsou od mých rodičů a já nechci všechno pořídit za jejich peníze. To bych pak nebyla samostatná a já se chci postavit na vlastní nohy. Chci být nezávislá.“ řekla jsem pevně a pohledem jsem zastavila na krásné rohové pohovce v hráškově zelené barvě.

„Každopádně... je možný si tady nějaký ten kousek zamluvit?“ zeptala jsem se zamýšleně a stále hypnotizovala pohovku. Paul nejspíš přikývl, ale nepochopil, o co mi jde.

„Tak si chci zamluvit tu pohovku.“ ukázala jsem na ni a Paul se rozesmál nanovo. Zapsal si pohovku do desek, které už od začátku táhl sebou.

„A co budeš dělat s tou koupelnou? Říkala si, že vypadá hrozně.“ zeptal se po chvílce, co jsme proházeli prodejnu. Zarazila jsem se, úplně na tu ohavnou koupelnu zapoměla. Měla jsem tušení, že Savo, a jiné saponáty ji asi nezachrání. Podívala jsem se na Paula a poškrábala se na krku.

„Jo, koupelna,“ povzdychla jsem si.

„Nechceš ještě zainvestovat něco z peněz od rodičů do koupelny?“ zeptal se lišácky. Nebyla jsem na sto procent rozhodnutá, ale přikývla jsem. Vedl mě na druhou stranu velké prodejny do oddělení s nábytkem do koupelen. Všechno se tak hezky lesklo, ale zároveň jsem si někdy pletla částku s výrobním číslem.

„Hádám, že jsi svůj názor nijak nezměnila. Takže chceš nakoupit levně, ale zároveň aby to bylo kvalitní a hezký,“ řekl mi s úsměvem a vypadalo to, že spíš jen pro sebe, aby se ujistil. Stejně jsem mu za zády přikývla. Ukázal mi bílý sprchový kout, umyvadlo zabudované se skříňkou a dokonce jsme se i zastavili s výběrem u záchodů, kde jsem dostala záchvat smíchu z Paula.

„Nesměj se. Víš, jak je důležité vybrat pořádný záchod? Musí se ti na něm příjemně sedět a musí být ve správné barvě, a taky tvar je hodně důležitý,“ vysvětloval mi vážně a seděl na jednom záchodě.

„Není to jedno?“ dostala jsem ze sebe mezi záchvaty smíchu.

„Ne. Chtěla bys snad hranatý fialový záchod k tomu kulatému bílému umyvadlu a sprše?“ zvedl obočí.

„Dobře. Nechtěla. Tak jaký mi doporučíš?“ uklidnila jsem se a přešla na jeho hru. Ukázal na jeden. Podívala jsem se na cenu a přikývla, že ten беру.

„Jak to bude probíhat? Vy mi to dovezete domů,

anebo si proto musím přijet sama?“ začínala jsem se vyptávat, když jsme mířili k pokladně.

„My ti to tam odvezeme. Vyneseme ti to až do bytu a všechno ti smontujeme a zapojíme. Zároveň, jestli chceš, ti i odvezeme ten starý nábytek.“ vysvětlil.

„To by bylo fajn.“ radostně jsem přikývla. Paul zalezl za kasu a začal ťukat do počítače kódy nábytku, který jsem si vybrala. Vrátil mi papíry o mém bytě, které jsem si hned uklidila do kabelky. Nadiktovala jsem mu adresu a číslo bytu, kam mi přivezou nábytek. Nakonec jsem vytáhla kreditní kartu a podala jsem mu ji.

„Dovezeme ti tam pozítří kolem oběda, nevádí?“ zeptal se. Zakroutila jsem hlavou, že je to v pohodě a nemám žádný problém. Brala jsem si své papíry o platbě, když se musel zeptat.

„Nechtěla bys někdy někam vyrazit?“ Nevěděla jsem, co na tu nabídku říct. Možná proto mi paní Willsonová řekla jeho věk, protože vypadá mladší.

„No, nevím. Neber si to zle, ale raději ne,“ snažila jsem se ho odmítnout co nejšetrněji, protože se dalo poznat, že nejde pouze o kamarádkou nabídku.

„Kolik ti je?“ položil mi důležitou otázku. Odpověď byla podle mě ten hlavní problém, proč jsem s ním nechtěla jít moc na rande.

„Sedmnáct.“ podívala jsem se mu do očí.

„Jo, aha. Tak to nech bejt,“ mávl rukou a podíval se na monitor.

„Tak ještě jednou, moc děkuju. Opravdu jsem ti moc vděčná. Ale někdy bychom si mohli někam vyrazit, jako kamarádi,“ pohodila jsem rameny, otočila se a vydala se ven. Jemně jsem mu zamávala ve dveřích a ocitla se venku. V Nábytku jsem byla opravdu dlouho, protože všude už byla tma a ulice osvětlovaly pouliční lampy.

Bylo trochu chladno, ale zima mi nebyla. Na ruské poměry to bylo stále ještě horko. Měla jsem chuť se projít, ale vůbec jsem netušila, kde se nacházím a jak se dostanu k hotelu, tak jsem raději zvedla ruku a zastavila taxi.

Nechala jsem se odvést do hotelu, kde jsem utahaně padla rovnou do postele. Zavřela jsem oči a ještě oblečená jsem usnula s hlavou v polštářích....

Pokračování

V příštím vydání Prostoru bude příběh pokračovat. A protože je to opravdu román, pak se pokusíme ho vydat celý, v „Prostoru pro vaše příběhy“.

Z poetické dílny Lenky Duongové

Malá zahradní kavárna

Myšlenky chlapce

Nosíš své hnědé oči jako poklad.
Tvé dlouhé vlasy plavou ve vlnách větru.
Chvilkami se na mě podíváš.
Usměješ se a dále si popíjíš svůj čaj.
Slunce lehce barví tvou pokožku do zlata.
Párkrát si tenkými prsty prohrábneš vlasy během toho, co hledáš ve své mysli ztracenou myšlenku.
Necháš se rozptýlit nejmenšími věci.
Překvapuje mě, jak rychle dokážeš změnit své chování, když jsi na veřejnosti.
Pousměješ se na každé dítě a zvíře, které kolem tebe projde.
Nechci tě v ničem vyrušit.
Jen si chci uchovat tenhle moment.
Chci si uzamknout tuhle myšlenku a schovat si ji, jak zámek do kapsy.
Zajímá mě, jaké myšlenky ti běhají v hlavě.
Zajímá mě, zda si také uzavíráš tenhle moment.
Zajímá mě, zda si uschováš klíče k tomuhle zámku.
Zajímá mě, zda budeš za pár let stále myslet na nás tady v malé zahradní kavárně.

Myšlenky dívky

Snažím se uhýbat tvému očnímu kontaktu.
Dívám se na lidi v okolí a přemýšlím, jaké životy každý z nich vede.
Nevím, jak jsem se v této situaci vyskytla a nemohu říct, že to není moje vina.
Mnozí by řekli, že jsem špatný člověk.
Já sama nevím, jaký člověk jsem.
Jen ty vidíš to dobro ve mně.
Pozoruješ mě jako film.
Díváš se na mě jako bys měl lásku ve svých nádherných očích.
Jen já vidím, že to není láska.
Hluběji ve tvém výrazu není nic jiného, než jen povrchní obdiv.
Je to jako bych nebyla nic jiného, než krásná.
Zajímá mě, jak člověk jako ty může být tak jiný na veřejnosti.
Dívám se na tebe jako bych tě nikdy neviděla.
Povídám ti o všem možném
Avšak vím, že mě ani neposloucháš.
Všude je hluk, ale jediné co cítím, je prázdné ticho.

Překvapivě tvé černé vlasy dokonale ladí k tvým očím.
Slunce odráží jejich šedou bouří a povzbuzují mě k více otázkám.
Připomínáš mi všechny ostatní.
Jen něco zvláštního o tobě mi lítá v hlavě.
Hledám to správné slovo, ale nerozumím sama svým myšlenkám.
Ptám se dokola, co to je.

Hledám odpovědi při pohledu na tebe.
Je to jako bych doufala, že přečteš moji mysl a řekneš mi vše.
Možná mi jednou povíš, co se skrývá ve tvých očích.
Já však nebudu nadále čekat do té doby, až mi dáš své odpovědi.
Jen budu vzpomínat na tuhle chvíli.
Na vzpomínku na nás v tomhle krásném červencovém počasí v malé zahradní kavárně.

Uvadající květ růže na nezalitém záhonu

Říkáš, že se bojíš smrti
Ale myšlenka nekonečného života je horší než na-
prosté ticho a prázdno
Míváš sny o smrti
Jak se propadáš do oceánu samotného
Avšak máš pocit, že tě oheň sžírá
Křičíš o pomoc
Ale jediné, co se vrací zpět, je ozvěna tvého hlasu
Tvé nejhlubší obavy se stanou vždy skutečností
Pocit nekonečného zakletí tě pronásleduje celé dny
Bojíš se tmy
Bojíš se upadnout do spánku
Bojíš se být uvězněna ve své vlastní mysli
Nesnášíš ten strach
Ale moment spánku je ten nejhezčí pocit vůbec
Nic není hezčího než utéct od svých vlastních myšle-
nek
Daleko od reálné noční můry

Smrt je všude, kam pohlédneš
Zabíjíš kus sebe každý den, aniž by sis to uvědomila
Zabíjíš kus ostatních lidí, ale nevnímáš jejich bolest
Všude jsou miliony srdcí poznamenané ranami nožů
Očekáváš jen moment, kdy budeš muset zničit
všechny
Sama nevidíš, že jsi dávno pohřbená ve své vlastní
mysli
Máš strach ze smrti
Ale ty jsi už dávno mrtvá

Byla jsi růže
Kvetla jsi uprostřed zahrady i při svitu měsíce
Tancovala jsi valčík se samotným ďáblem
Topila ses ve vaně své vlastní krve

Avšak oni zapoměli na tebe
Nechali tě samotnou
Dovedli tě k vraždě
Tebe samotné